

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΚΣ'

ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΘΘΕΗΣ 19

15 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1949

ΑΡΙΘ. 21

ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Απαντήσεις εἰς τὰ ἐνθρονιστήρια Γράμματα. — † Μητροπολίτου Σάμου Εἰρηναίου, Ἡ ἐργασία δόξα τῶν ἀτόμων καὶ τῶν λαῶν. — † Μητροπολίτου Λαρίσης Δωροθέου, Ὁ θεῖος σπορευτής. — Ἀλεξάνδρου Βαμβέτσου, βουλευτοῦ Τρικάλων, Προσοχὴ εἰς τὸν Κλήρον. — Βασιλείου Μ. Βέλλα, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου, Γενικοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, Ἐκθεσίς τῶν πεπραγμένων τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας κατὰ τὸ ἔτος 1948—1949. — † Μητροπολίτου Λαρίσης Δωροθέου, Ὁ Προϋπολογισμὸς τοῦ ΤΑΚΕ τοῦ 1949 — Παρατηρήσεων Στήλη: Ἡ νίκη τῆς πίστεως. — Καὶ ἄλλη νίκη. — Προόδου κατὰ χρησις. — Ὁ Ρόδου Τιμόθεος (†). — Διὰ τὸ παιδομάζωμα — Χρονικά.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

ΕΙΣ ΤΑ ΕΝΘΡΟΝΙΣΤΗΡΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἀριθ. Πρωτ. 360

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν, ὑπέριψε καὶ Ἐξάρχε πάσης Ἑλλάδος καὶ Πρόεδρος τῆς Ἱερῆς Συνόδου τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἀγιοτάτης Ἐκκλησίας, ἐν Χριστῷ, τῷ Θεῷ, λίαν ἀγαπητὴ ἀδελφὴ καὶ συλλειτουργὸς τῆς Ἡμῶν Μετριότητος Κύριε Σπυρίδων. Τῆν Ὑμετέραν περισπούδαστον Ἡμῖν Μακαριότητα ἐν ἀγίῳ φιλήματι περιπτυσσόμενοι, ἡδέως προσαγορευόμεν.

Ἐν χαρᾷ πολλῇ καὶ ἐν δοξολογίᾳ θερμῇ πρὸς τὸν Οὐράνιον τῆς Ἐκκλησίας Δομήτορα καὶ Κυβερνήτην Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν διεξήλθομεν σὺν τῇ περὶ Ἡμῶς ἀγίᾳ καὶ Ἱερᾷ Συνόδῳ τὰ ἀπὸ θ' παρελθόντος μηνὸς Ἰουνίου ὑπ' ἀριθμ. 1649 Ἐνθρονιστήρια Γράμματα τῆς Ὑμετέρας Γερασμιωτάτης Μακαριότητος, δι' ὧν ἐξαγγέλλει πᾶσι τῆς Προκαθημένους τῶν κατ' Ἀνατολὰς Ἀγιοτάτων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν τὰ τῆς ἐκλογῆς Αὐτῆς καὶ ἀναρρήσεως εἰς τὸν Ἀγιώτατον Ἀρχιεπισκοπικὸν Θρόνον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος καὶ τὸν ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἀδελφικὸν ἀσπασμὸν αὐτοῖς ἀποδίδωσι καὶ δεξιὰν αὐτοῖς κοινωνίας τείνει, ἀλλὰ καὶ τὴν διαβεβαίωσιν παρέχεται περὶ πλείστον ποιεῖσθαι τὴν ἐνότητά ἐν τῇ πίστει καὶ πᾶσαν καταβαλεῖν σπουδὴν διακρατεῖν καὶ ἀυξάνειν διὰ πυκνῆς ἀμοιβαίας ἐκκλησιαστικῆς κοι-

ωνίας τοὺς μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν δεσμοὺς τῆς ἀγάπης.

Εἶη τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ἠδλογημένον, δι' τοιοῦτον ἐχαρίσατο τῇ Ἀγιοτάτῃ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος Κυβερνήτην καὶ Πρόεδρον, διάδοχον ἐφάμιλλον τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου κυροῦ Δαμασκηνοῦ, οὗ παλὺς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὁ ἔπαινος, συνέσει καὶ πείρᾳ πολλῇ διαπρέποντα καὶ ζήλου ἐνθέου ἐμφοροῦμενον, οὗ τρανὰ εἶσι καὶ ἀειμνημόνευτα τὰ τεκμήρια ἐν τῇ διακυβερνήσει τῆς κατ' Ἡπειρον Ἐκκλησίας, ἀπλῶς δ' εἰπεῖν Κυβερνήτην ἐπιστήμονα, οὗ τὴν μέχρι τοῦδε μακρὰν τῆς ζωῆς διαδρομὴν κατακαλύπτουσιν ἀγαθοποιὸς δράσις πολυσχιδῆς καὶ ἀγῶνες ἐθνικοὶ ὄρατοι καὶ ἐπίζηλοι, δεξιῶς δ' ἄρα δυνάμενον πηδαλιωχῆσαι καὶ εἰς λιμένα εὐδίου ἀσφαλῶς καταγαγεῖν τὸ νοητὸν σκάφος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διὰ μέσου τῆς ἐνεστώσης ταραχῆς καὶ τοῦ κλύδωνος τῇ ἀνωθεν ἀντιλήψει τοῦ Θεοῦ τῆς Ἐκκλησίας Ἰδρυτοῦ, τοῦ τὰ δυσχερῆ εἰς ὁδοὺς λείας μεταποιούντος.

Ἄσμενοι οὖν εἰς ἀπάντησιν ἤκοντες δὴ καρδίᾳ συγκαίρομεν τῇ Ὑμετέρᾳ Μακαριότητι, ἐφ' οἷς οὕτως ὠκονόμησε τὰ κατ' αὐτὴν ὁ Κύριος, ἀνταποδίδοντας δ' Αὐτῇ διὰ τῶν δε τῶν Εἰρηνικῶν Ἡμῶν Γραμμάτων τὸν ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἀδελφικὸν ἀσπασμὸν καὶ δεξιὰν κοινωνίας Αὐτῇ τείνοντες, εὐχὰς δλοθύμους ὑπὲρ Αὐτῆς ἀπὸ τοῦ Παναγίου καὶ Ζωοδόχου Τάφου τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ ἀναφέρομεν, δεόμενοι τῆς θείας χάριτος φυλάττειν Αὐτὴν ἐπὶ τοῦ θρόνου Αὐτῆς ἐπὶ μήμιστον ὑγιαίνουσαν καὶ τὴν εὐστάθειαν τῆς καταπιστευθείσης Αὐτῇ Ἐκκλησίας ἀπεργαζομένην καὶ εἰς νομὰς ποδηγετοῦσαν σωτηρίους τὸ λογικὸν Αὐτῆς ποίμνιον.

Πόθῳ δ' ἀδελφικῷ καὶ αὐθις Αὐτὴν περιπτυσσόμενοι καὶ τὰ ἔτη Αὐτῆς παρὰ Κυρίου ὡς πλείστα, εἰρηνικὰ καὶ σωτήρια αἰτούμενοι, διατελοῦμεν

Ἐν τῇ Ἀγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλὴμ α' ε' μὲ Ἰουλίου κβ'.

τῆς Ὑμετέρας Γερασμιωτάτης Μακαριότητος ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός

† Ἱεροσόλυμων Τιμόθεος

Η ΕΡΓΑΣΙΑ ΔΟΞΑ ΤΩΝ ΑΤΟΜΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

Εἶνε βαθύ τῆς ἐργασίας τὸ νόημα καὶ πολλή τιμὴ ἀνήκει εἰς ὅσους τιμοῦν τὴν ἐργασίαν καὶ τὸν ἐργαζόμενον κόσμον τῆς Ἑλλάδος. Ἡ ἐργασία ἔχει τὸ θερησκευτικὸν τῆς νόημα. Ἡ ἐργασία εἶναι μόχθος καὶ σταυρός, δὲν εἶναι μόνον θεία κατάρα, ἀλλ' ἀντιθέτως εἶναι καὶ εὐλογία. Διὰ τῆς ἐργασίας καὶ τοῦ ἐλευθέρου ἐναγκαλισμοῦ τοῦ μόχθου βαδίζουν οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ ἔθνη εἰς τὴν δόξαν καὶ τὸ φῶς, εἰς τὴν λύτρωσίν των. Διὰ τῆς ἐκουσίας ὑποταγῆς μας εἰς τὴν ἐργασίαν ἐξαγοράζομεν τὴν τιμὴν μας, τὴν ὑπόληψίν μας, βεβαιούμεν τὸ κύρος μας ἐντὸς τῆς κοινωνίας, κατακτῶμεν τὴν πνευματικὴν μας προσωπικότητα, αἰσθανόμεθα βαθύτερα τὴν ἐλευθερίαν μας καὶ τὴν ἀνθρωπίνην μας ἀξιοπρέπειαν. Διὰ τῆς ἐργασίας μειούμεν τὸ κακὸν εἰς τὸν κόσμον, γινόμεθα, μετὰ τὴν χριστιανικὴν πίστιν ἐν ταύτῃ, νικηταὶ τῆς ἁμαρτίας. Αὐτὸ εἶναι τὸ θερησκευτικὸν νόημα τῆς ἐργασίας.

Ἡ Ἐκκλησία θεωρεῖ τὸν ἄνθρωπον ὡς τὴν ὑψίστην ἀξίαν τῆς ἱστορίας. Καταδικάζει κάθε σύστημα ποῦ θέλει νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὴν ἀνθρωπίνην τιμὴν. Ὁ μόχθος τοῦ ἐργαζομένου εἶναι ἱερός. Μέσα στὰς οικονομικὰς δυνατότητας μιᾶς ἐπιχειρήσεως ὀφείλουν νὰ ρυθμίζωνται μετὰ ἀγάπην τὰ δικαιώματα τῶν ἐργαζομένων ἀναλόγως τῆς ποιοτικῆς καὶ ποσοτικῆς τῶν ἀποδόσεως. Ἡ Ἐκκλησία εὐλογεῖ τὰς προσπαθείας, τοὺς μόχθους τῶν ἐργαζομένων καὶ εὐχεται ἵνα ὅλοι οἱ ἡγῆται τῶν ἐθνῶν ρυθμίζουν τὴν νομοθεσίαν των κατὰ τρόπον ὥστε, χωρὶς νὰ ἐξαφανίζεται ἡ ἀτομικὴ πρωτοβουλία ὡς πηγὴ δημιουργικῆς δυνάμεως, νὰ διαμοιράζωνται τὰ ἀγαθὰ τῆς ἐργασίας πρὸς ἀνύψωσιν τοῦ βιωτικοῦ ἐπιπέδου τῶν λαῶν, πρὸς ἀντιμετώπισιν παντὸς κινδύνου κατὰ τῶν ἐργατῶν, πρὸς ἐξασφάλισιν τοῦ γήρατος, πρὸς διάσωσιν τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπείας εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις τῆς ζωῆς.

Ὁ ἄγων τῆς παγκοσμίου Ἐργατικῆς Συνομοσπονδίας ἔχει ἀδιάσειστον ἠθικὴν βᾶσιν ἐφ' ὅσον ἀποκρούει τὰς ὑλιστικὰς κοσμοθεωρίας καὶ κυριαρχεῖται ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνην ἐλευθερίαν, τὴν ἀνθρωπίνην ἀξιοπρέπειαν ὡς ὑψίστην ἀξίαν εἰς τὸν κόσμον.

Ὁ κομμουνισμὸς δὲν παραδέχεται τὸ πνεῦμα, τὴν ἐλευθερίαν, τὸν ἄνθρωπον ὡς ἀξίαν αὐτοτελεῖ. Κατ' αὐτόν ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀντανάκλασις μόνον τοῦ οικονομικοῦ φαινομένου, εἶναι μόνον ὕλη καὶ οικονομικὴ μονὰς καὶ βιολογικὸν συγκρότημα. Μέσα ὅμως στὴν ἐργασία ἡ ἐλευθερία εἶναι ἡ δημιουργὸς δύναμις. Ἐργασία ἀπὸ ἐλευθέρως διαθέσεως καὶ μετὰ τιμιότητα διεξαγομένη γεννᾷ τὴν χαρὰν τῆς ζωῆς. Ὁ ἐργαζόμενος, ἐκινῶν ἀπὸ τὴν πίστιν εἰς τὸν ἄνθρωπον ὡς ὑπεράτατην ἀξίαν, δὲν ἠμπορεῖ νὰ μὴ σεβασθῇ τὸν ἐργοδότην του, ὁ ὁποῖος εἶναι καὶ ἐκεῖνος κατ' ἐξοχὴν ἐργάτης, ἐκεῖνος εἶναι ὁ συλλαμβάνων τὰ σχέδια τῆς ὀργανώσεως τῆς ἐργασίας, ὁ ἐνδιαφερόμενος διὰ τὴν βελτίωσιν τῆς παραγωγῆς, καὶ ὁ ὑπεύθυνος διὰ τὴν κατανάλωσιν τῶν προϊόντων τῆς

ἐργασίας. Ὅλοι, καὶ ἐργάται καὶ ἐργοδοταί, συναντῶνται εἰς τὸν μόχθον καὶ τὰς εὐθύναις ποῦ ἀπαιτεῖ ἡ ἀνάπτυξις τῆς ἐργασίας. Καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δέ, ὡς ἄνθρωποι σταυρούμενοι καθ' ἡμέραν μέσα εἰς τὸ βάρος τῆς ἐργασίας, ἀλλὰ λάμποντες ὡς νικηταὶ τῶν σταυρῶν καὶ τῶν πόνων, γίνονται δημιουργοὶ πολιτισμῶν, συντελεσταὶ τῆς ἠθικῆς ἐξυψώσεως τῶν ἀτόμων καὶ τῶν ἐθνῶν. Οὐδεὶς τῶν ἐργαζομένων σεβόμενος τὰς πνευματικὰς ἀξίας, τὰς μεγάλας πνευματικὰς κληρονομίας τῶν πολιτισμῶν τῆς ἀγωνισμένης ἀνθρωπότητος, δύναται νὰ ἐγείρῃ τὸ ὄπλον κατὰ τῶν συνανθρώπων του, ὅπως πράττει τοῦτο ὁ κομμουνισμὸς κατὰ τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπείας. Ὑπάρχουν μέθοδοι καὶ τρόποι νὰ ἀναστηλωθῇ τὸ πνεῦμα τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης εἰς τὸν κόσμον ἐφ' ὅσον εἰς τὴν καρδίαν ἐργοδοτῶν, ἐργατῶν καὶ ἀξιωματούχων τοῦ Κράτους κυριαρχήσῃ ἡ μεγάλη ἀρχὴ ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ὡς εἰκὼν τοῦ Θεοῦ, ὀφείλει πρωτίστως νὰ ἐξυπηρετῆται μέσα εἰς τὰς οικονομικὰς δυνατότητας τῆς ἐργασίας, μέσα εἰς τὰ πλαίσια τῆς ἐθνικῆς ζωῆς. Ἀπὸ τὸ πνεῦμα αὐτὸ δύναται νὰ ἀπορροεῖται μία βαθεῖα ἀλληλεγγύη τῶν ἐργαζομένων εἰς ὅλον τὸν κόσμον καὶ νὰ γεννηθῇ ἡ συναδέλφωσις τῶν λαῶν, ἡ θεμελίωσις τῆς παγκοσμίου εἰρήνης.

Ὅλα τὰ εἶδη τῆς ἐργασίας, ὅταν ἀσκοῦνται μετὰ πίστιν, μετὰ τιμιότητα καὶ ἐπιμέλειαν, εἶναι δημιουργία. Ἡ σύνθεσις τῶν δημιουργιῶν αὐτῶν μετὰ κυρίαρχον τὸν τόνον τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας εἶναι τὸ μέτρον τοῦ πολιτισμοῦ τῶν λαῶν, τῆς προαγωγῆς τῆς ζωῆς εἰς τὴν μορφὴν τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ ποῦ εἶναι τὸ πλήρωμα τῆς δικαιοσύνης καὶ ὁ θρίαμβος τῆς ἀγάπης εἰς τὸν κόσμον.

† Ὁ Σάμου ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

Ο ΘΕΙΟΣ ΣΠΟΡΕΥΣ

Μετὰ τὴν παραβολὴν τοῦ σπορέως παρηγοροῦνται οἱ Ἰεροκήρυκες. Αὐτοὶ κηρύττουν ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος, εἴτε διδάσκουν εἰς τὴν ἔδραν, εἴτε συμβουλεύουν κατὰ τὴν ἐξομολόγησιν. Πάντοτε διδάσκουν, εὐκαιρίας διδομένης, ποῖον ὅμως τὸ ἀποτέλεσμα τῶν κόπων των; Συχνὰ πρέπει νὰ λέγουν ὅτι ματαίως κοπιᾶζουν. Εἶναι ἄρα γε αὐτοὶ ὑπεύθυνοι διὰ τοῦτο; δὲν ἐπιτελοῦσι τὸ καθήκον των; Τοὺς παρηγορεῖ ὅμως ἡ παραβολή, διδάσκουσα ὅτι αὐτὸ ὀφείλεται εἰς τοὺς ἀκροατάς, εἰς πολλοὺς τῶν ὁποίων ἡ καρδία δὲν εἶναι δεκτικὴ καὶ ὁ λόγος δὲν ριζώνει εἰς αὐτάς.

Ὁ σπείρων εἶναι αὐτὸς ὁ Χριστὸς, ὅστις ἔσπειρεν ὅταν ἦτο ἐπὶ γῆς καὶ ὅστις ἐξακολουθεῖ νὰ σπείρῃ διαρκῶς διὰ τῶν Ἰεροκηρύκων εἰς τὸν ἀγρὸν τοῦ κόσμου. Δὲν ὑπάρχει βέβαια ἀνάγκη νὰ ἐξηγήσω ποῖος εἶναι ὁ ἀγρὸς αὐτὸς εἰς τὸν ὁποῖον ὁ σπορεύς ρίπτει τὸν σπόρον. Τὸ ἐξηγεῖ ὁ Χριστὸς λέγων ὅτι ἀγρὸς εἶναι αἱ ἀνθρώπινα καρδία. Πρὸς αὐτάς στρέφεται ὁ Χριστὸς καὶ ἀπαιτεῖ νὰ δέχωνται τὸν σπόρον καὶ νὰ τὸν ἀναπτύξουν, ὥστε νὰ ἀποδώσῃ καρπὸς. Πάντες λοιπὸν οἱ ἄνθρωποι ἀκούουν, καὶ πρέπει νὰ ἀκούουν τὸν λόγον, τὸν σπόρον αὐτόν, ὅταν ρίπτεται εἰς τὰς καρδίας των, καὶ κανεὶς δὲν

ὑπάρχει, ὅστις δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ ἀκούη τοὺς λόγους τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, τὸν Ὅποιον ἀπέστειλεν ἵνα κηρύξη εἰς τοὺς ἀνθρώπους διὰ τὴν σωτηρίαν των. Ὁ Χριστὸς ὁμιλῶν ἐδίδασκε τοῦτο: «ὁ λόγος τὸν ὅποιον ἀκούετε εἶναι τοῦ πέμψαντός με Πατρὸς».

Ἐπάρχουν ὅμως ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι δὲν πρέπει νὰ ἀκούσιν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, περιττεύει εἰς αὐτούς; Ὁχι, φίλοι μου, δὲν ὑπάρχει οὐδὲ εἷς. Καὶ οἱ πλεόν μορφωμένοι καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ εἰσδύσαντες εἰς τὰ βάρη τῆς σοφίας, καὶ ἐκεῖνοι, ναί, ὀφείλου νὰ διδαχθοῦν ἀπὸ τὸν Χριστόν. Μὴ ἀκούωμεν τοὺς λέγοντας ὅτι σοφία καὶ πίστις δὲν συμφωνοῦν. Αὐτὰ εἶναι προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις. Εἰς κάθε ἐποχὴν ἔζησαν ἄνθρωποι γεμάτοι ἀπὸ σοφίαν καὶ ἐν τούτοις ἠσθάνοντο ἑαυτοὺς ὑποχρεωμένους, καὶ τότε μόνον ἐπίσης ὡς εὐτυχεῖς, ὅταν ἐκάθηντο παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Χριστοῦ, καὶ οἱ ὁποῖοι ἐδέχοντο μὲ πίστιν τὰ λόγια τοῦ Ἐυαγγελίου. Διάσημος ἐπιστήμων, ὁ ἀναμορφωτῆς τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, ὁ Βάκων, ἔγραφε: «Ἡ ἐπιπολαία ἀπασχόλησις μὲ τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας δύναται νὰ ὀδηγήσῃ εἰς τὴν ἀπιστίαν, ἡ βαθεῖα ὅμως τούτων σπουδῆ ὀδηγεῖ πρὸς τὸν Θεόν». Οἱ πραγματικοὶ σοφοὶ τοῦ κόσμου διεκρίνοντο διὰ τὴν βαθυτάτην πίστιν των. Τί τοὺς ὠδήγει; αἱ τέλειαι σπουδαὶ καὶ ἡ τελεία μόρφωσις των. Πρέπει λοιπὸν νὰ γνωρίζωμεν ὅτι οἱ ἐπιπολαίως μορφωμένοι, οἱ ἡμιμαθεῖς, δύναται νὰ πλανῶνται εἰς τὴν πίστιν, οἱ ἀληθεῖς ὅμως ἐπιστήμονες, οἱ πράγματι μορφωμένοι, αὐτοὶ κατὰ κανόνα πιστεύουν.

Ὁ Χριστὸς εἶναι καὶ μένει ὁ μοναδικὸς σπορευτὸς δι' ὅλας τὰς ἐποχάς. Δὲν ὑπάρχει συνεπὼς ἐποχὴ, ἥτις νὰ μὴ ἔχη ἀνάγκη τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἡμεῖς οἱ μοντέρνοι τῆς σημερινῆς ἐποχῆς πρέπει νὰ θεωρῶμεν ἑαυτοὺς ὡς ἀγρὸν τοῦ Θεοῦ. Ναί, καὶ ἡμεῖς, οἵτινες ἐφθάσαμεν ὥστε νὰ πετῶμεν εἰς τὸν ἄβυσσον καὶ νὰ ταξιδεύωμεν εἰς τὰ βάρη τῆς θαλάσσης, καὶ ἡμεῖς, διὰ τοὺς ὁποίους φαίνεται ὅτι δὲν ὑπάρχουν ἐμπόδια, καὶ ἡμεῖς ὀφείλομεν νὰ ἀκούωμεν τὸν Χριστόν. Μὴ ἀκούωμεν αὐτούς, οἵτινες λέγουν ὅτι ἄλλοτε ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ εἶχεν ἀξίαν, ἀλλὰ σημερινὸν δὲν ταυριάζει πλέον διὰ τὴν ἐποχὴν μας. Πόσον τρελλῆ εἶναι ἡ ἰδέα αὐτὴ θὰ τὸ παρατηρήσωμεν ἐκ τούτου, ὅτι εἰς κάθε ἐποχὴν ὑπῆρξαν ἄνθρωποι ἔχοντες τὴν γνώμην ὅτι ἡ θρησκεία δὲν ἐταίριαζε δι' αὐτούς. Ἐνθυμηθῶμεν τοὺς χρόνους τοῦ Χριστοῦ. Δὲν ἐπίστευσαν ὅλοι εἰς Αὐτόν, τὸν περιεφρόνησαν πολλοί. Ναί, εἰς πᾶσαν ἐποχὴν ὑπάρχουν τοιοῦτοι.

Πιστεύω ὅμως ἀπολύτως ὅτι μόνον ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ θεραπεύει καὶ ἐπουλώνει τὰς πληγὰς τῆς ἐποχῆς μας. Ἀσφαλῶς ἔχομεν προχωρήσει τεχνικῶς καὶ ἐπιστημονικῶς. Γνωρίζομεν ὅμως ἐξ ἄλλου ποῖα ρήγματα παρουσιάζονται εἰς τὸν κόσμον, πῶς μισοῦνται μεταξὺ των οἱ λαοὶ καὶ πῶς φροντίζουν διὰ τὴν καταστροφὴν ὃ εἰς τοῦ ἄλλου. Ἐδῶ ἀκριβῶς λοιπὸν εἶναι χρησιμωτάτη καὶ πάντοτε ζωηρὰ καὶ νέα ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ ἐν ὑψίστῳ βαθμῷ. Ἐπιβάλλει τὴν ἀμοιβαίαν ἀγάπην, διδάσκουσα ὅτι ὅλοι μας, κατοικοῦντες εἴτε τὴν αὐτὴν εἴτε ἄλλην χώραν,

εἴμεθα τέκνα τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς. Τί παρατηροῦμεν μέσα μας; Τὴν πάλην τῶν τάξεων, τὸ μῖσος πρὸς ἀλλήλους, τὸ ἔγκλημα καὶ τὰ ἐρεῖπια. Εἴμεθα λοιπὸν ἐν τάξει; Δὲν μᾶς εἶναι ἀπαραίτητος καὶ πάντοτε νέα ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ; Ἀγὼν ἀδυσώπητος ὑπάρχει μέσα εἰς τὴν κοινωνίαν μας, πτωχεία καὶ δυστυχία, θλίψεις καὶ ἀτυχήματα. Ἀπὸ τῆς μιᾶς πλευρᾶς προβάλλει ἡ πολυτέλεια, ἀπὸ τὴν ἄλλην ἡ πενία, ἀπ' ἐνὸς συναθροίζεται πλοῦτος πολὺς, ἀπ' ἐτέρου ἀπομυζῶνται οἱ ἄνθρωποι. Εἶναι μέγα πρόβλημα τοῦ καιροῦ. Καὶ ἐρωτᾶται πῶς θὰ γεφυρωθῶσιν ὅλα αὐτὰ τὰ χάσματα εἰς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν λαόν, πῶς θὰ εἶναι δυνατὴ ἡ ἱκανοποίησις ὅλων; Ἐφόσον ὅμως θὰ ἠκολουθεῖτο ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, δὲν θὰ εἶχεν τὰς ἀνάγκας αὐτὰς ἡ ἐποχὴ μας.

Τί εἶδους σπόρος εἶναι ὁ σπειρόμενος ἀπὸ τὸν Χριστόν; Εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ὅστις φέρει εἰς ἡμᾶς τὴν ἀλήθειαν. Ὑπῆρξαν καὶ ὑπάρχουν πολλοὶ οἱ ἀγωνιζόμενοι δι' αὐτὴν, ἀλλ' εἶναι τῆς γνώμης ὅτι ἄνευ τοῦ Θεοῦ θὰ ἠδύναντο νὰ ἀντλήσουν ἀπὸ τὴν σοφίαν. Ἐκ τούτου ἡ ἐμφάνισις νέων διδασκαλιῶν, ἐκάστη τῶν ὁποίων διαφημίζεται ὡς ἡ ὑψίστη. Ἀλλὰ ταχέως τὰς διαδέχονται ἄλλαι θέτουσαι κατὰ μέρος τὰς παλαιάς. Ἡ ἀλήθεια εἶναι μία, προσερχομένη μόνον ἀπὸ τὸν Θεόν. Οἱ προσπαθοῦντες νὰ κατέλθουν εἰς τὴν ἄβυσσον τῆς σοφίας ἄνευ τοῦ Θεοῦ ματαίως κοπιᾶσιν. Ὁ Θεὸς Σπορευτὸς, καὶ μόνον αὐτός, φέρει εἰς ἡμᾶς τὴν ἀλήθειαν. «Ὁ δίκαιος ἐκ πίστεως ζήσεται» διδάσκει ὁ Δαβὶδ. Τοῦτο περιέχει αὐτοτελῆ διδασκαλίαν. Ὁ Χριστὸς μᾶς δίδει τὴν ἀλήθειαν διὰ νὰ κατευθύνωμεν τὴν ζωὴν μας συμφώνως πρὸς αὐτὴν.

Ὁ Χριστὸς σπείρει ἀπὸ δισχίλιον ἐτῶν τὸν σπόρον Του. Ἄν καὶ πολλὰ ἐμπόδια παρουσιάζονται, ἐν τούτοις ἔχει καλὰ ἀποτελέσματα. Μετέβαλε τὴν ὄψιν τοῦ κόσμου. «Θαρσεῖτε, εἶπε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον». Ἐνίκησε, διότι ἔφερε τὰς ἀληθεῖς ἀρχάς. Συγκρίνοντες τὴν κατάστασιν τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου καὶ τὰς προόδους μὲ τὴν κατάστασιν τῶν εἰδωλολατρῶν πρέπει νὰ εἴπωμεν ὅτι ὁ κόσμος διὰ τοῦ σπόρου τοῦ Θεοῦ μετεβλήθη. Ἐνθυμηθῶμεν τοὺς δούλους τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς. Οἱ πλείστοι ἦσαν σκλάβοι ἄνευ δικαιωμάτων. Ὁ Χριστὸς ἔδωκε τέλος εἰς τὴν δουλείαν. Ἐνθυμηθῶμεν τὴν θέσιν τῆς γυναικὸς πρὸ Χριστοῦ, αἱ γυναῖκες ἦσαν πράγματα, ὑπὸ τὴν θέλησιν τοῦ πατρὸς ἢ τοῦ συζύγου. Ἐὰν σήμερον ἠλλαξαν θέσιν, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸν σπόρον τοῦ Θεοῦ. Ἐπάρχουν καὶ σήμερον ἀκόμη ἄνθρωποι μὴ θέλοντες νὰ γνωρίζουν τίποτε περὶ τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐν τούτοις εἰς τὴν ζωὴν καὶ τὴν συμπεριφορὰν των κάτι ὑπάρχει ἀπὸ τὸν σπόρον τοῦ Θεοῦ, χωρὶς νὰ ἔχουν συνείδησιν αὐτοῦ. Πολλοὶ διδασκαλῆαι τοῦ Θεοῦ Σπορευτῆος εἰσέδυσαν εἰς τὸν βίον τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ἐνεργοῦν, καὶ ἂν ἀκόμη οἱ ἄνθρωποι δὲν τὸ γνωρίζουν.

Καὶ πόσον λαμπρὸς εἶναι ὁ καρπὸς τοῦ σπόρου τοῦ Θεοῦ, ὅταν αἱ καρδίαι εἶναι ἐτοιμασμέναι καὶ δεκτικαί! Ὁ καρπὸς εἶναι ἡ εἰρήνη. «Οἱ ἄθεοι δὲν ἔχουν εἰρήνην» διδάσκει ὁ Ἡσαΐας. Τὰ λόγια αὐτὰ

τοῦ Προφήτου χιλιάκις ἐπαληθεύουν καθημερινῶς. Ὁ λαμβάνων τὸν Θεῖον Σπόρον καὶ συγκρατῶν αὐτὸν ἔχει εἰρήνην εἰς τὴν ψυχὴν του. Καὶ εἰς τοῦτο ἔγκειται ἡ ἀληθὴς εὐτυχία τοῦ ἀνθρώπου, ὅτι ζῆ ἔν εἰρήνῃ μετὰ τοῦ Θεοῦ. Ὅχι τὴν εἰρήνην ὅπως τὴν ἐννοεῖ ὁ κόσμος, διότι αὐτὴ δὲν μᾶς κάμνει εὐτυχεῖς, ἀλλ' ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ, ἡ ἡσυχία τῆς καλῆς συνειδήσεως καὶ ἡ συμφωνία αὐτῆς μετὰ τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ.

Ἀλλὰ καὶ μετὰ θάνατον. Ἐὰν ὁ ἀνθρώπος κατευθύνῃ ἐδῶ τὴν ζωὴν του σύμφωνα μετὰ τὸν σπόρον τοῦ Θεοῦ, τότε ἐκεῖ ἐπάνω θὰ ἀπολαύσῃ ὅσα ὁ Θεὸς ὑπόσχεται εἰς τὸν τοιοῦτον.

Ὁ Χριστὸς σήμερον καὶ πάντοτε σπείρει διὰ τῶν Ἱεροκηρύκων. «Καθὼς ἀπέσταλκέ με ὁ Πατὴρ καγὼ πέμπω ὑμᾶς». Ἀπόκειται εἰς ἡμᾶς νὰ ἐτοιμάσωμεν τὴν καρδίαν του ἕκαστος διὰ νὰ δεχθῶμεν τὸν Θεῖον σπόρον ὥστε νὰ φέρῃ καρπὸν ἑκατονταπλασίονα, ἔργα χριστιανικά.

† Ὁ Λαοῖς ΔΩΡΟΘΕΟΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΛΗΡΟΝ

Παραθέτομεν ἐνταῦθα τὸ ὄπερ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησίας» ἐσχολιάσαμεν ἄρθρον τοῦ βουλευτοῦ κ. Α. Βαμβέτσου, ὄπερ εἶχε δημοσιευθῆ ἐν τῇ ἐφημερίδι «Τὸ Βῆμα» (25 Αὐγ. 1949), διὰ τὰς ἐν αὐτῷ ἀληθείας ὡς πρὸς τὰς μεταξὺ Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας σχέσεις ἐν Ἑλλάδι.

Ἐπὶ ἡμέρας ἀναγινώσκουμεν εἰς τὰς ἐφημερίδας εἰδήσεις περὶ συσκέψεων, συμβουλίων καὶ διαβουλίων πρὸς λύσιν τοῦ ζητήματος τῆς μισθοδοσίας τοῦ ἐφημεριακοῦ κλήρου. Χωρὶς νὰ γνωρίζωμεν λεπτομερείας φανταζόμεθα ὅτι ὁ ἐνθουσιασμός, μετὰ τὸν ὁποῖον ὁ νέος Ἀρχιεπίσκοπος, ἐπελήφθη τοῦ σπουδαιότατου αὐτοῦ ζητήματος, δὲν εὗρεν ἀνταπόκρισιν εἰς τὰς στενὰς καρδίας τῶν ἀρμοδίων κυβερνητικῶν κύκλων, οἱ ὅποιοι δὲν βλέπουν παρὰ μόνον ἀριθμούς, ἀπομονώσαντες ἑαυτοὺς στεγανῶς ἀπὸ τὴν εὐρείαν προοπτικὴν τοῦ ὅλου κοινωνικοῦ μας προβλήματος.

Τὴν Κυβέρνησιν δὲν συγκινεῖ παρὰ μόνον τὸ ἰσοζύγιον τοῦ Προϋπολογισμοῦ. Ὅλα τὰ ἄλλα μεγάλα προβλήματα, τῶν ὁποίων τὰ δύο αὐτὰ σημεῖα ἀποτελοῦν μόνον λεπτομερειακὰς πλευράς, τὴν ἀφίνουν ἀδιάφορον καὶ ἀσυνκίνητον. Ἀριθμεῖ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τοὺς μαχομένους συμμορίας, παρακολουθεῖ τὴν συστηματικὴν μείωσιν αὐτῶν καὶ ἀναμένει τὴν πλήρη ἐξόντωσίν των. Ἄγνοεῖ ὅμως, ὅτι ἐκτὸς τῶν συμμοριτῶν, μετὰ τοὺς ὁποίους ἀσχολεῖται ὁ μαχομένος στρατός καὶ διὰ τὴν συντριβὴν τῶν ὁποίων ἐπικαλεῖται τὸ Κράτος τοῦ μαχομένου λαοῦ τὰ θρησκευτικὰ αἰσθήματα, διαβεβαίουσιν αὐτὸν διὰ τοῦ Ἀρχιστρατήγου περὶ τῆς προστασίας τῆς Παναγίας, ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι πού κινοῦνται εἰς τὰς πόλεις καὶ τὰ χωρία μετὰ τὰς ὑπόλους μεθόδους τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ θηρεύουν νέους ὁπαδούς. Οἱ ὁπαδοὶ δὲ αὐτοὶ ἀναζητοῦνται εἴτε διὰ τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῆς οικονομικῆς ἐξαρτηλώσεως, εἴτε διὰ τῆς προπαγανδιστικῆς διδασκαλίας πρὸς τὴν ζωηρὰν καὶ ἀνήσυχον νεότητα. Δὲν θ' ἀσχοληθῶμεν ἐδῶ μετὰ τὴν πρώτην

μέθοδον, ἡ ὁποία σχετίζεται μετὰ τὸ κοινωνικὸν καὶ οἰκονομικὸν μας πρόβλημα.

Ἄλλ' εἰς τὴν προπαγάνδαν διὰ τῆς διδασκαλίας ἔχομεν ν' ἀντιτάξωμεν δύο παράγοντας, τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὴν ἐκπαίδευσιν. Τὸ ὅτι ἡ ἐκκλησία ἀποτελεῖ σπουδαῖον ἀναχαιτιστικὸν φράγμα κατὰ τῆς διάδοσεως τῶν ἀνατρεπτικῶν ἰδεῶν ἀποδεικνύει ὁ ἀριθμὸς τῶν θυμάτων, τὰ ὅποια ἔδωκε καὶ δίδει, τόσον ἐν Ἑλλάδι ὅσον καὶ ἀλλοῦ, εἰς τὸν κομμουνιστικὸν Μινώταυρον. Διὰ νὰ ἐπιτελέσῃ ὅμως τὸν προορισμὸν τῆς ἡ Ἐκκλησία χρειάζεται κληρὸν ἄξιον καὶ μορφωμένον, ἱκανὸν νὰ διδάξῃ καὶ νὰ συγκρατήσῃ, διὰ νὰ καταρτισθῇ δὲ αὐτὸς ὁ κληρὸς πρέπει νὰ μισθοδοτηθῇ κατὰ τρόπον, ὥστε καὶ οἱ σημερινοὶ κληρικοὶ νὰ σταθοῦν εἰς ἀξιοπρεπῆς ἐπίπεδον καὶ νέοι μᾶλλον ἐγγράμματοι καὶ ἀποδοτικοὶ νὰ προσελκυσθοῦν.

Ἀνεξαρτήτως ὅμως αὐτῆς τῆς περιστατικῆς, οὕτως εἰπεῖν, ἀπόψεως, ὄφειλε καὶ γενικώτερον νὰ σκεφθῇ τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος, ὅτι εἶναι Κράτος χριστιανικόν, ὅτι εἶναι ἀρρήκτως συνυφασμένον μετὰ τὴν θρησκείαν καὶ ὅτι παρ' ἡμῖν ἡ θρησκεία ὑπῆρξε καὶ εἶναι τὸ κύριον γνώρισμα τῆς ἐθνότητος. Δι' αὐτὸ ἔχομεν «ἐπικρατούσαν» θρησκείαν, ὅπως ἀδοκίμως λέγει ὁ συνταγματικὸς μας χάρτης, δηλαδὴ *ἐπίσημον θρησκείαν τοῦ Κράτους*, ὅπως θὰ ἐλέγομεν ἐπιστημονικώτερον. Τοῦτο σημαίνει, ὅτι μεταξὺ τῶν κυρίων σκοπῶν τῆς Πολιτείας, τόσον κυρίων, ὥστε ν' ἀναγράφεται εἰς τὸ πρῶτον ἄρθρον τοῦ Συντάγματος, εἶναι ἡ ἱκανοποίησις τῶν θρησκευτικῶν ἀναγκῶν τῶν ἀποτελούντων τὴν συντριπτικὴν τοῦ λαοῦ πλειοψηφίαν ὀρθοδόξων πολιτῶν. Ἐν τούτοις, ἔχομεν εἰς τὰ χαρτὰ ἐπίσημον θρησκείαν καὶ εἰς τὰ πράγματα χωρισμὸν τῆς Ἐκκλησίας, μεταβληθείσης εἰς ἐν κοινὸν ἰδιωτικὸν σωματεῖον, τὸ ὁποῖον, διὰ τῶν εἰσφορῶν τῶν μελῶν του, συντηρεῖ τὰ ἰδρύματα καὶ τοὺς λειτουργοὺς του. Τόσον ἰδιωτικὸν μάλιστα, ὥστε νὰ τὸ ληστεύωμεν καθημερινῶς μετὰ αὐθαιρέτους ἀφαιρέσεις τῆς δι' εἰσφορῶν τῶν μελῶν κτηθείσης περιουσίας του. Καὶ ἐνῶ τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος ἐμισθοδότησεν ἐκ τοῦ προϋπολογισμοῦ του λειτουργοὺς μὴ χριστιανικῶν θρησκειῶν διὰ νὰ κάμῃ πολιτικὴν μεταξὺ τῶν ὀλιγαρίθμων ἄλλοθρήσκων πολιτῶν του, δὲν κατάρθωσεν ἀκόμη ἐπὶ ἕνα καὶ ἐν τέταρτον αἰῶνος, νὰ καταλάβῃ, ὅτι ἡ ἐπίσημος θρησκεία ἀποτελεῖ ἀναπόσπαστον τμῆμα τοῦ κρατικοῦ ὀργανισμοῦ.

Καὶ τώρα πού ὁ κόμπος ἔφθασεν εἰς τὸ κτένι, διότι ὁ σημερινὸς Προκαθήμενος μετὰ τοὺς μακροχρόνιους ἐθνικοὺς ἀγῶνάς του, δὲν ἀνῆλθεν εἰς τὸ ἀξίωμα αὐτὸ ἐκ λόγων φιλοδοξίας ἀλλ' ἐκ συναισθήσεως κάποιας ἀνωτέρας ἀποστολῆς, προσπαθοῦν νὰ βάλουν τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὸ φιλότιμον, λέγοντες, ὅτι δὲν εἶναι τάχα ὀρθὸν νὰ χαρακτηρισθοῦν οἱ κληρικοὶ ὡς δημόσιοι ὑπάλληλοι. Προσηματικὴ καὶ ὀνυμὸς εὐσέβεια διὰ νὰ ὑποκρύψῃ τὴν σαράφικην νοοτροπίαν. Ἐξομοιοῦνται βαθμολογικῶς μετὰ ἀρεοπαγίτας οἱ Ἀρχιερεῖς, ἐξομοιοῦνται εἰς τὸν ποινικὸν νόμον μετὰ δημοσίους οἱ ἐκκλησιαστικοὶ λειτουργοί, ἀνατίθενται εἰς αὐτοὺς σοβαρώτατα ἔργα ἐν τῇ Διοικήσει καὶ διὰ

πράξεως αὐτῶν εἰσάγεται εἰς τὴν Πολιτείαν ὁ νέος πολίτης—ληξιαρχικὴ πρᾶξις βαπτίσεως—διὰ πράξεως αὐτῶν καταρτίζεται ὁ θεσμὸς τοῦ γάμου, θεμέλιον σειρᾶς ὅλης σχέσεων δημοσίου καὶ ἰδιωτικοῦ δικαίου. Μὲ τὴν Παναγίαν, τὸν Σταυρὸν καὶ τὸν ἱερέα κινοῦνται αἱ ἔνοπλοι δυνάμεις. Δι' ὅλα αὐτὰ οἱ κληρικοὶ εἶναι δημόσιοι λειτουργοί, ἀσκοῦν δημοσίαν λειτουργίαν, ἐκτελοῦν καὶ στρατιωτικὴν ἔτι ὑπηρεσίαν πρὸς τὴν Πατρίδα. Ὅταν ὅμως πρόκειται νὰ τοὺς ἐξομοιώσωμεν βαθμολογικῶς μὲ τοὺς ἄλλους δημοσίους λειτουργούς, χωρὶς βέβαια ν' ἀφαιρέσωμεν ἀπ' αὐτῶν τὸν ἰδιότυπον χαρακτῆρά των, ὅπως π.χ. τοιοῦτον ἰδιότυπον χαρακτῆρα, τηρουμένων τῶν ἀναλογιών, ἔχουν οἱ στρατιωτικοὶ ὑπάλληλοι, τότε καταλαμβανόμεθα ἀπὸ τὴν ὑποκρισίαν τῆς εὐσεβείας καὶ ἀγνούμεθα νὰ ἐγγράψωμεν εἰς τὸν Προϋπολογισμὸν τὰ δεκαπέντε-εἴκοσι δισεκατομμύρια πού χρειαζόμεθα διὰ νὰ ἐκτελέσωμεν τὸν πρώτιστον τοῦ ὀρθοδόξου Κράτους προορισμόν, δηλαδὴ τὴν ἱκανοποίησιν τῶν θρησκευτικῶν ἀναγκῶν τῶν 98 ἑκατοστῶν τῶν πολιτῶν του.

Ἄν ἡ Κυβέρνησις τολμᾷ, ὡς εἶπη ὅτι ἀδιαφορεῖ διὰ τὴν ὀρθόδοξον θρησκείαν καὶ ὡς ἀπαγγεῖλη ἐπισήμως τὸν λεγόμενον, ἀδοκίμως ἐπίσης, χωρισμὸν τῆς Πολιτείας καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως γίνεται εἰς τὰ Κράτη τοῦ Σιδηροῦ Παραπετάσματος, τὰ ὅποια, καὶ αὐτὰ, ἔβαλαν πολὺ νερὸ εἰς τὸ κρασί των. Ἐὰν δὲν ἔχη τὸ θάρρος νὰ φθάσῃ ἕως ἐκεῖ, ὀφείλει τώρα, εἰς τὴν μεταβατικὴν αὐτὴν περίοδον τῶν δημοσίων οικονομικῶν, νὰ καταστρώσῃ τὸ σύνολον τῶν υποχρεώσεων τοῦ Κράτους καὶ ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴν ἱκανοποίησιν των.

Ὁ νέος ὑπαλληλικὸς κώδιξ μὲ τὰς τέσσαρας κατηγορίας τῶν ὑπαλλήλων του παρέχει ἕδαφος ἀντιστοίχου διαβαθμίσεως τῶν κληρικῶν, ἀπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου μέχρι τοῦ ἱερέως καὶ διακόνου. Ἡ ὑφισταμένη ἀδοξολογία, δι' ἣν καὶ ἀντιπαθῆς, ἀμεσος φορολογία τῶν πολιτῶν χάριν τῆς Ἐκκλησίας δίδει τὴν κλειδίαν διὰ τὴν ἀνεύρεσιν τῶν ἀναγκαίων πόρων πρὸς κάλυψιν τῆς δαπάνης αὐτῆς. Ἐὰν εἰς τὸ ποσοστὸν ἐκ τῶν εἰσπράξεων τῶν ναῶν προστεθῇ ἕν δέκα τοῖς ἑκατὸν εἰς τὸν φόρον ἐπιτηδεύματος καὶ τινὰς κατηγορίας φόρου καθαρᾶς προσόδου, συμβεβασιόμενον, καὶ συνεισπραττόμενον μετὰ τοῦ κυρίου φόρου, ἀντὶ τῆς σχεδιαζομένης, ὡς ἀκούομεν, αὐξήσεως ἐμμέσων φόρων καὶ τελῶν, πού θὰ ἐπιβαρύνῃ ἀνίσως τὰς λαϊκὰς μάζας, θὰ ὑπερκαλυφθοῦν αἱ δαπάναι. Ὅπως ἐπὶ τόσα ἔτη ὁ πολίτης ἀδιαμαρτυρῶς κατέβαλλε ποσοστὰ τοῦ κυρίου φόρου δι' ἄλλους σκοπούς, οὕτω θὰ καταβάλλῃ ἀσήμαντον ποσοστὸν τοῦ εἰσοδήματός του διὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν κυριωτέραν τῶν ἀναγκῶν του, τὴν θρησκευτικὴν, ἀφοῦ μὲ τὴν θρησκείαν συνδέεται ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τοῦ βίου του, ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς.

Πᾶσα ἄλλη λύσις εἶναι νόθος καὶ ἀντίθετος πρὸς θεμελιώδη ἀρχὴν τοῦ συνταγματικοῦ χάρτου. Ἡ ἐπίσημος τοῦ κράτους θρησκεία δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐμφανίζεται μὲ μίαν παγίαν εἰσφορὰν τοῦ Κράτους

πρὸς οἰονεὶ ἐλεύθερον σωματεῖον, ὡς αἱ εἰσφοραὶ τοῦ Ὑπουργείου Κοινωνικῆς Προνοίας πρὸς σωματεῖα κοινωνικῆς ἀντιλήψεως. Ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει νὰ καταλάβῃ τὴν ἐμπρέπουσαν θέσιν εἰς τὸν Προϋπολογισμὸν τοῦ Κράτους, εἰς τὸ πρῶτον κεφάλαιον τοῦ Προϋπολογισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Θεησκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας. Ὑπουργεῖον Θεησκευμάτων χωρὶς λειτουργοὺς εἶνε κάτι τὸ ἀσύλληπτον. Νὰ λείψουν λοιπὸν αἱ ὑπεκφυγαὶ καὶ αἱ προτάσεις ἡμιμέτρων. Ὁλόκληρος ὁ κλήρος, ἀπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου—βαθμὸς α τοῦ ὑπελληλικοῦ κώδικος—καὶ τῶν Μητροπολιτῶν—βαθμὸς 1ος—καὶ κάτω, ἀναλόγως τῶν προσόντων του καὶ τῶν κατὰ βαθμοὺς ὀργανικῶν θέσεων, πρέπει νὰ μισθοδοτῆται ἀπὸ τὸ Κράτος, ὡς ἐλάχιστον, ἔστω καὶ βραδύτατα ἐκδηλούμενον, δεῖγμα τοῦ ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἀντιλαμβάνεται καὶ τὴν ἱστορικὴν σημασίαν καὶ τὴν κοινωνικὴν ἀποστολὴν τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ τοῦτο δέον ν' ἀποτελέσῃ αὐθόρμητον ἐκδήλωσιν τῆς Κυβερνήσεως προτοῦ ἀντιμετωπίσῃ τὴν σθένεαράν στάσιν πού θ' ἀντιμετωπίσῃ—καὶ ὁ γνωρίζων τὰ πρόσωπα μεμαρτύρηκεν—ἀν ἐξακολουθήσῃ τὰς στρεψοδίκους ὑπεκφυγὰς. Ἄς δείξῃ ἐπὶ τέλους μίαν φορὰν, ὅτι κινεῖται ἐγκαίρως πρὶν δημιουργηθῶν γενικώτερα ζητήματα, ἀπειρῶς θλιβερώτερα ἀπὸ τὰς συνδικαλιστικὰς ἐκδηλώσεις.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΒΑΜΒΕΤΣΟΣ
Βουλευτὴς Τρικάλων

ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΠΕΠΡΑΓΜΕΝΩΝ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤ. ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1948-49 Β'

Ἄλλὰ τὸ Θεολογικὸν Οἰκοτροφεῖον, διὰ νὰ ἀποδώσῃ πλήρως εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοὺς ἀναμενομένους καρπούς πρέπει νὰ δέχεται φοιτητάς, οἱ ὅποιοι ἐκτὸς τοῦ ἀκεραλίου χαρακτῆρός των ὀφείλουν νὰ ἔχουν τὴν ζωηρὰν ἔφεσιν καὶ τὸν ἱερὸν ζῆλον νὰ ἐξυπηρετήσουσιν καθ' οἰονδήποτε τρόπον τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Λόγου. Τοῦτο ἐξαρτᾶται, νομίζω, κατὰ μέγιστον μέρος ἐξ αὐτῶν τῶν Ἱεραρχῶν. Ἐὰν ἕκαστος Ἱεράρχης ἐκ τῶν νέων τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ καὶ ἴδια ἐκ τῶν μαθητῶν τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων ἐπιλέγῃ τοὺς καταλλήλους νέους καὶ προωθῇ καὶ ἀποστέλλῃ αὐτοὺς εἰς τὸ Θεολογικὸν Οἰκοτροφεῖον διὰ τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου, θὰ εἶναι δυνατόν ἐντὸς ὀλίγου νὰ ἀποκτήσωμεν ἀρκετὰ στελέχη ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Οἱ νέοι οὗτοι ἐρχόμενοι εἰς Ἀθήνας θὰ παραλαμβάνωνται ἅμα τῇ εἰσαγωγῇ των εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου εἰς τὸ Θεολογικὸν Οἰκοτροφεῖον, μηδὲν δαπανῶντες, καὶ θὰ προωθοῦνται περαιτέρω εἰς τὴν Σχολὴν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, οἱ δὲ ἱκανώτεροι τούτων εἰς Σχολὰς τοῦ Ἐξωτερικοῦ. Οὕτω θὰ σχηματίζεται μία κλίμαξ προωθήσεως τῶν νέων ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τῶν μαθητικῶν ἀκόμη χρόνων. Ὁ τρόπος οὗτος εἶναι, νομίζω,

ὁ ἀσφαλέστερος καὶ ὁ θετικώτερος πρὸς ἀπόδοσιν ἀποτελεσμάτων. Δὲν εἶναι δὲ δύσκολος νὰ ἐφαρμοσθῆ, ἀρκεῖ ἕκαστος Ἱεράρχης νὰ δείξῃ ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ἐπιλογὴν καὶ ἀποστολὴν τῶν νέων καὶ νὰ ἐνισχυθῆ τὸ Θεολογικὸν Οἰκοτροφεῖον οἰκονομικῶς καθ' ὃν τρόπον ἀνωτέρω διεγράφη, καθ' ὅσον ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία, τὸ γε νῦν ἔχον, εἶναι ἀδύνατον ν' ἀναλάβῃ τὰ τεράστια τούτου ἔξοδα. Μέρμινα τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ἀδιάλειπτος θὰ εἶναι νὰ διοργανώσῃ κατὰ τὸν τελειότερον τρόπον τὴν ζωὴν τῶν ἐν τῷ Οἰκοτροφείῳ διαμενόντων Φοιτητῶν. Εἶμαι ἀπολύτως βέβαιος ὅτι ἐντὸς ἐλαχίστου χρόνου θὰ δρέψωμεν εὐχύμους τοὺς καρπούς τῆς τοιαύτης προσπάθειας. Ἐκ τῆς ἀναστροφῆς καὶ ἀνταλλαγῆς γνωμῶν ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου μετὰ πολλῶν Ἱεραρχῶν ἔχω διαπιστώσει ὅτι ἡ ἰδέα αὕτη ἔχει ὠριμάσει καὶ ἔφθασε πλέον τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου. Ἀνάλογόν τι πρὸς τὰ ἀνωτέρω διαγραφόμενα δύναται νὰ γίνῃ ὑπὸ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας καὶ ἐν Θεσσαλονίκῃ διὰ τὴν ἐκεῖ ὑπάρχουσαν Θεολογικὴν Σχολήν.

Δὲν κρίνω περιττὸν νὰ σημειώσω καὶ ἐνταῦθα ὅτι καὶ ἄλλοτε ὑπεστήριξα ὅτι ἡ Ἐκκλησία, δημιουργοῦσα πρῶτον τὴν οἰκονομικὴν βάσιν, ὀφείλει ν' ἀναλάβῃ εἰς χεῖρας τῆς τὴν ὅλην ἐκκλησιαστικὴν ἐκπαίδευσιν, μορφοῦσα τὸν τύπον τῶν Σχολῶν καὶ τῶν Φροντιστηρίων, οὗτινος ἔχει ἀνάγκη καὶ πλασιώνουσα αὐτὰς μετὰ τὰ κατάλληλα πρόσωπα. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ὅμως θὰ ἠδύνατο νὰ λάβῃ ἡ ἰδίᾳ Ἐκκλησία μέριμναν περὶ μετεκπαιδεύσεως τῶν στοιχειώδη μὲν ἔχοντων ἱερέων διὰ τῆς δημιουργίας εἰς μεγάλα κέντρα Φροντιστηρίων μετεκπαιδεύσεως, εἰς τὰ ὁποῖα θὰ ἐδίδοντο αἱ ἀπαραίτητοι πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν Διακονίαν γνώσεις. Καὶ μόνη ἡ ἐπαφῆ τῶν συνήθως εἰς ἀπομετωμαμένα μέρη βιούντων τούτων ἱερέων μετὰ τῶν μεγάλων κέντρων καὶ ἡ παρακολούθησις τῆς ἐν αὐτοῖς γενομένης Ἐκκλησιᾶς ἐργασίας θὰ ἀπέβαινε πολλαχῶς δι' αὐτοὺς εὐεργετικῆ. Ἴσως κατὰ τὰς διακοπὰς τοῦ ἐπιόντος ἔτους νὰ δυνηθῆ ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία νὰ δοκιμάσῃ τὸ πρῶτον τοῦτο Φροντιστήριον εἰς Ἀθήνας μετακαλοῦσα ἱερεῖς ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν.

Εἰς τὴν εἰδικὴν μέριμναν τῆς Ἐκκλησίας περὶ καταρτισμοῦ στελεχῶν ἐπιτραπήτω ν' ἀναφέρω ἐνταῦθα τὴν γενομένην προκαταρκτικὴν ἐργασίαν πρὸς Ἱδρυσιν Σχολῆς Διακονισσῶν. Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἀρχαίαν Ἐκκλησίαν, παρ' ἡμῖν ἔπαυσε πρὸ πολλοῦ χρησιμοποιοῦμένη ἡ γυνὴ εἰς Ἐκκλησίαν Διακονίας μετὰ κοινωνικὴν ἀποστολὴν καὶ χρῶμα.

Ὡς μόνον λείψανον παρέμειναν τὰ γυναικεῖα Μοναστήρια, τὰ ὁποῖα ἐξυπηρετοῦσι μόνον τὸ μοναχικὸν ἰδεῶδες. Καὶ ὅμως ἡ γυνή, ὡς καὶ ἡ ἀρχαιότερα ἱστορία ἀλλὰ ἰδίᾳ ἡ σύγχρονος ἐποχὴ μας δεικνύει, ἀποτελεῖ δύναμιν μεγάλην

καὶ παράγοντα σπουδαιότατον ἰδίως εἰς τὸν τομέα διαδόσεως ἰδεῶν ἕνεκα τῆς εὐκολωτέρας αὐτῆς διεισδύσεως εἰς τοὺς οἰκογενειακοὺς κύκλους. Εἶναι μάλιστα πνευματικαὶ τινὲς λειτουργίαι, αἱ ὁποῖαι εἶναι συνδεδεμέναι μετὰ τὴν φύσιν καὶ τὸν χαρακτήρα τῆς γυναικός. Ἡ ἀνάπτυξις τοῦ θεσμοῦ τῶν διακονισσῶν εἰς ἄλλας Ἐκκλησίας μαρτυρεῖ τι εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Διακονίαν δύναται νὰ προσφέρῃ ἡ γυνή. Ἀπὸ τῶν σκέψεων τούτων ὀρμώμενοι προετιναμεν εἰς τὸν προαπελθόντα Ἀρχιεπίσκοπον Δαμασκηνὸν τὴν Ἱδρυσιν Σχολῆς Διακονισσῶν, ὅστις μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἀπεδέχθη τὴν πρότασιν καὶ ἐφρόντισε διὰ Νόμου νὰ παραχωρηθῆ τὸ γήπεδον, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου μέλλει νὰ ἐγερθῆ ἡ Σχολὴ καὶ εἰς συνεννοήσεις προέβη πρὸς ἐξέυρεσιν τοῦ ἀναγκαιούτου ποσοῦ διὰ τὴν ἀνοιχοδόμησιν τῆς Σχολῆς. Ἐκ τῆς Σχολῆς ταύτης, εἰς τὴν ὁποῖαν θὰ φοιτοῦν θεολόγοι γυναῖκες, ἀλλὰ καὶ ὅσαι αἰσθάνονται τὸν πόθον πρὸς Ἱεραποστολικὴν δράσιν, θὰ ἐξέρχονται αἱ ἐμπνευσμένοι βοηθοὶ τῶν Ἐφημερίων, αἱ διακονίσσαι. Αὐταὶ θὰ ἐπισκέπτονται τοὺς ἀσθενεῖς κατ' οἶκον, αὐταὶ θὰ βοηθοῦν τὸν ἱερέα εἰς τὴν ἐνάσκησιν τῶν φιλανθρωπικῶν καθηκόντων, αὐταὶ, εἰσχωροῦσαι εὐκολώτερον εἰς τὴν οἰκογενεῖαν, θὰ ἐπισκέπτονται κατ' οἶκον τοὺς ἐνορίτας νοθετοῦσαι καὶ στηριζούσαι, αὐταὶ θὰ ἔχουν εἰς χεῖρας τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα τῶν θηλέων, καὶ αὐταὶ θὰ διαδίδουν καλλίτερον παντὸς ἄλλου τὸ διδακτικὸν ἔντυπον τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι πιθανὸν πολλαὶ τούτων νὰ θελήσουν νὰ ἀσπασθῶσι καὶ τὸν Μοναχικὸν βίον, ὅποτε ἀναγκαίως θὰ ἀχθῶμεν εἰς μίαν νέαν διαμόρφωσιν τοῦ γυναικείου μοναχικοῦ βίου, με εὐρείαν κοινωνικὴν ἀποστολὴν καὶ σημασίαν. Ἡ ἐντύπωσις ἐκ τῆς μελετωμένης ἰδρύσεως τῆς Σχολῆς ὑπῆρξεν καὶ παρὰ τοῖς ξένοις τόσον μεγάλη, ὥστε ἔσπευσαν νὰ δηλώσουν ὅτι καὶ ὕλικῶς θὰ βοηθήσουν τὸ ἔργον τῆς Σχολῆς. Οἱ δὲ Church Times εὐφῆμως ἐσχολίασαν τὴν Ἱδρυσιν τῆς Σχολῆς, ἐνῶ ἀφ' ἑτέρου Σχολαὶ Διακονισσῶν ἐν Ἑλβετίᾳ καὶ Σουηδίᾳ ἐδήλωσαν ὅτι προθύμως θὰ δεχθοῦν ὑποτρόφους πρὸς καταρτισμὸν τῶν ἀναγκαίων στελεχῶν. Ἡδη ὅμως πρὸ πολλοῦ ἡ Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ὑποθέσεων ἀπέστειλε εἰς τὸ Ἐξωτερικὸν δύο θεολόγους γυναῖκας εἰς Σχολὰς Διακονισσῶν πρὸς παρακολούθησιν τῆς ἐκεῖ γινομένης ἐργασίας καὶ ἄλλαι μέλλουν προσεχῶς ν' ἀναχωρήσουν. Μετὰ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ πιστεύω συντόμως νὰ κατατεθῆ ὁ θεμέλιος λίθος τῆς Σχολῆς. Ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία προλειαινουσα ἐν ταῦτῳ τὸ ἔδαφος ἐξέδωκε πρὸ μικροῦ σχετικὴν μελέτην τοῦ κ. Εὐαγ. Θεοδώρου ὑπὸ τὸν τίτλον «Αἱ ἡρώιδες τῆς Χριστ. Ἀγάπης. Ὁ θεσμὸς τῶν Διακονισσῶν διὰ τῶν αἰώνων».

Ἐπὶ τοῦ τομέως τοῦ Θεοῦ Κηρύγματος αἰσθητῆ κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος πρόοδος συνετελέσθη, ὀφειλομένη κυρίως εἰς τὴν ἐπέκτασιν εἰς πλείστας ὄσας Μητροπόλεις τοῦ θεσμοῦ τῶν Βοηθῶν Ἱεροκηρύκων, ὃν ἐθέσπισεν ὁ νεαρὸς περὶ Ἀποστολικῆς Διακονίας Νόμος. Ἐπὶ τῇ βάσει τούτου διορίσθησαν κατὰ τὸ ὑπ' ὄψιν ἔτος 26 Βοηθοὶ Ἱεροκήρυκες οὕτως ὥστε ὁ ὀλικὸς ἀριθμὸς τῶν ὑπηρετούντων σήμερον Βοηθῶν Ἱεροκηρύκων μετὰ τῶν 16 διορισθέντων κατὰ τὸ 1947—48 ἀνέρχεται εἰς 42. Ἄπαντες οὗτοι ἀνεξαιρέτως μισθοδοτοῦνται ἐκ τῶν Τοπικῶν Ταμείων τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας καὶ ἐλάχιστοι ἐκ τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας. Ἐὰν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι τὸ Κράτος διὰ τοῦ Ο.Δ.Ε.Π. συντηρεῖ μόλις 30 Ἱεροκήρυκας, ὧν πολλοὶ εἶναι ἤδη ἐπιστρατευμένοι, δύναται τις νὰ κατανοήσῃ τὴν σημασίαν τοῦ διορισμοῦ 42 νέων Ἱεροκηρύκων ἐντὸς μιᾶς διετίας. Εἶμαι βέβαιος ὅτι, ὅταν ὁ Θεὸς θελήσῃ καὶ ἡσυχάσῃ ἡ πατρίς μας, δὲν θὰ ὑπάρξῃ Μητρόπολις ἄνευ Βοηθοῦ Ἱεροκήρυκος, πολλοὶ δὲ θὰ ἀποκτήσουν καὶ περισσοτέρους. Οἱ πλείστοι τῶν διορισθέντων Ἱεροκηρύκων εἶναι Λαϊκοὶ, νεαροὶ Θεολόγοι, ἐπιτελοῦν ὅμως κατὰ τὰς ὑποβληθείσας Ἐκθέσεις τῶν Ἱεραρχῶν, τὸ καθήκον των μετὰ ζήλου καὶ ἐπιτυχίας. Εἶμαι βέβαιος ὅτι πολλοὶ τούτων θὰ θελήσουν ἐκτὸς τοῦ ἄμβωνος νὰ ἐξυπηρετήσουν καὶ τὸ θυσιαστήριον τῆς Ἐκκλησίας. Πρὸς πάντας τούτους τοὺς ἐνθουσιώδεις ἐργάτας ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία ἐκφράζει τὰς θερμότητας εὐχαριστίας.

Τὸ κήρυγμα ἐξησκήθη ὑπὸ τῆς Ἀπ. Διακονίας κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος συστηματικῶς ἀπὸ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ Ἀθηνῶν, δις τῆς ἑβδομάδος, ἐκδοθεισῶν ἐν τῷ μεταξύ εἰς δύο τόμους τῶν Ραδιοφωνικῶν Ὁμιλιῶν τοῦ ἔτους 1948, αἵτινες, ἕνεκα τῆς πληθύσεως τῶν θεμάτων καὶ τῆς συντόμου αὐτῶν διαπραγματεύσεως ἔτυχον εὐρείας κυκλοφορίας. Εἰς τὰς Ραδιοφωνικὰς Ὁμιλίας τῆς Ἀπ. Διακονίας συμμετέσχον Ἱεράρχαι, Καθηγηταὶ Πανεπιστημίου, Ἱερεῖς καὶ ἄλλοι, πρὸς οὓς ἐκφράζονται καὶ ἐνταῦθα θερμαὶ εὐχαριστίαι. Ἀκόμη ὅμως ἡ ὑπηρεσία τῶν Ραδιοφωνικῶν Ὁμιλιῶν δὲν κατέστη δυνατὸν νὰ διοργανωθῇ ἀρτιώτερον ἕνεκα λόγων ἀνεξαρτήτων τῆς θελήσεως ἡμῶν. Δευτέρα ἐκπομπὴ Ραδιοφωνικῶν Ὁμιλιῶν τῆς Ἀπ. Διακονίας ἐνεκαίνισθη ἀπὸ τινος ἀπὸ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ Βόλου καὶ τρίτη ἀπὸ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ Ἰωαννίνων. Εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο ἂν τὰ Τοπικὰ Συμβούλια τῆς Ἀπ. Διακονίας διωργάνων ἀναλόγους ὁμιλίας ἐκεῖ, ὅπου ὑπάρχουν πομποί.

Τὸ κήρυγμα ἐξησκήθη ὑπὸ τῆς Ἀπ. Διακονίας καὶ διὰ τῶν δωρεᾶν διανεμομένων εἰς τὸν λαὸν φυλλαδίων, περὶ ὧν κατωτέρω. Ἐλπίζομεν δὲ ὅτι συντόμως ἐκδιδομένου τοῦ περιοδικοῦ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας θὰ εἶναι ὁ-

νατὸν καὶ ἀπὸ τῶν στηλῶν αὐτοῦ ἡ Ἀπ. Διακονία νὰ παρέχῃ εἰς τὸν λαὸν σύντομον κήρυγμα.

Ἐπὶ τοῦ τομέως τῆς νεολαίας ἡ κυρία προσοχὴ τῆς Ἀπ. Διακονίας ἐστράφη εἰς τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα. Μετὰ μακρὰν ἐργασίαν προπαρασκευαστικὴν κατηρίσθη καὶ ἐνεκρίθη ὑπὸ τε τῆς Ἱεράς Συνόδου καὶ τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀπ. Διακονίας τὸ «Ἀναλυτικὸν πρόγραμμα τῶν μαθημάτων τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Διὰ πρώτην φοράν αὕτη αὕτη ἡ διοικοῦσα Ἐκκλησία παρουσιάζεται με ὀρισμένον πρόγραμμα οὐ μόνον ὀλοκλήρου τοῦ κύκλου τῶν μαθημάτων ἀλλὰ καὶ ὀλοκλήρου τῆς ἐν τοῖς Κατηχητικοῖς Σχολείοις ἐργασίας. Δύναται τις, ἴσως, εἰς σημεῖα τοῦ ἐκδοθέντος προγράμματος νὰ ἔχῃ διάφορον γνώμην καὶ ἐπιφυλάξει. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι τὸ οὐσιώδες, διότι με τὴν πάροδον τοῦ χρόνου τὰ πάντα ἐξελίσσονται καὶ βελτιώνονται. Τὸ οὐσιώδες εἶναι ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἔχει πλέον ὀρισμένον σχέδιον καὶ πρόγραμμα ἐργασίας. Πρὸς πάντας τοὺς φιλοτίμως ἐργασθέντας πρὸς συγκρότησιν καὶ ἐπεξεργασίαν τοῦ προγράμματος τούτου ἐκφράζονται καὶ ἐνταῦθα θερμαὶ εὐχαριστίαι.

Ὡς καὶ ἐν τῇ Εἰσηγητικῇ ἐκθέσει τοῦ προγράμματος ἀναπτύσσεται, τὸ Κατηχητικὸν Σχολεῖον διὰ ν' ἀποδώσῃ εὐχυμότερους καρπούς, δὲν πρέπει νὰ παραμείνῃ εἰς τὴν μορφήν καὶ τὸ στάδιον τὸ σημερινόν τῆς ὀριαίας θρησκευτικῆς διδασκαλίας ἐντὸς τῶν ναῶν ὑπὸ συνθήκας κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον δυσμενεῖς. Ἡ ὀριαία ἑβδομαδιαία ἐπαφὴ τῶν μαθητῶν μετὰ τῶν Κατηχητῶν, οἱ ὅποιοι συνήθως διαμένουν μακρὰν τῆς κατοικίας τῶν μαθητῶν, δὲν δύναται ν' ἀποδώσῃ πολλά. Τὸ Κατηχητικὸν Σχολεῖον ὀφείλει νὰ πλαισιῶσῃ τὴν ἐξωσχολικὴν ζωὴν τῶν μαθητῶν, ν' ἀποβῇ τὸ κέντρον, εἰς τὸ ὀποῖον εὐχαρίστως ὁ μαθητὴς θὰ διάγῃ τὰς ὀρας τῆς σχολῆς. Διὰ τοῦτο τὸ Κατ. Σχολεῖον ὀφείλει νὰ δώσῃ εἰς τὸν μαθητὴν τὸ γήπεδον διὰ τὰς παιδιάς, τὴν θερμὴν αἴθουσαν τοῦ ἀναγνωστηρίου, τὴν ὀραίαν αἴθουσαν τοῦ μορφωτικοῦ κινηματογράφου, τὴν αἴθουσαν τῶν διαλέξεων κ.λ.π. Οὕτω μόνον θὰ παρέχωνται καθ' ἐκάστην ὀφορμαὶ πρὸς ἐπαφὴν τῶν μαθητῶν μετὰ τοῦ Κατηχητοῦ. Οὕτω μόνον ὁ μαθητὴς θὰ μεταβαίῃ εὐχαρίστως εἰς τὸ Κατηχ. Σχολεῖον ὀχι μόνον διὰ διδασκαλίαν, ἀλλὰ καὶ διὰ παιδιάς καὶ ψυχαγωγίαν γενικῶς καὶ οὕτω θ' ἀποφεύγῃ τοὺς μυρίους κινδύνους, οἱ ὀποῖοι ἀπειλοῦν αὐτὸν κατὰ τὸν χρόνον τῆς σχολῆς του. Ἐὰν ἐν μέγα μέρος τῆς νεολαίας κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους παρεστράφη τῆς ὀρθῆς ὀδοῦ, τοῦτο ὀφείλεται καὶ εἰς τὸ ὅτι τὸ Δημόσιον Σχολεῖον δὲν κατέβαλε προσπάθειαν νὰ πλαισιῶσῃ τὴν ἐξωσχολικὴν ζωὴν τοῦ μαθητοῦ, ὀστις οὕτω ἐγένετο εὐάλωτος λεία τοῦ καθοδη-

γήτου, ὁ ὁποῖος τὸν ὠδήγει εἰς κέντρα ἄλλης ἐκπαιδεύσεως. Αὐτὸς εἶναι ὁ εὐρύτερος ὀρίζων, πρὸς τὸν ὁποῖον ὀφείλει νὰ κινήθῃ τὸ Κατηχ. Σχολεῖον, ἐὰν θέλῃ ν' ἀποκτήσῃ ὄχι μόνον θρησκευτικὴν, ἀλλὰ καὶ κοινωνικὴν καὶ ἐθνικὴν σημασίαν, ἀποβαίνον τὸ «*Ἐνοριακὸν κέντρον τῆς νεότητος*», ὡς τιλοφορεῖται ἐν τῇ Εἰσηγητικῇ ἐκθέσει τοῦ Ἀναλυτικοῦ προγράμματος. Ἀπὸ τῶν σκέψεων τούτων ὀρμώμενοι δὲν ἐπαύσαμεν νὰ ρίπτωμεν τὸ σύνθημα καὶ ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης δι' ὅλης τῆς δυνάμεως παρωτρύνομεν τὰ Τοπικὰ Συμβούλια τῆς Ἀπ. Διακονίας καὶ ἰδίᾳ τοὺς ἐπὶ κεφαλῆς τούτων Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχας, ὅπως πρῶτόν των μέλημα κεφαλαιώδους σημασίας γίνῃ ἢ ταχύτερα ἀνέγερσις τῶν ἀναγκασιούτων αἰθουσῶν καὶ χώρων τοῦ Κατηχ. Σχολείου συμφώνως πρὸς τὰς χαρασσόμενας γραμμὰς τῆς προσεχοῦς μελλοντικῆς ἐξελιξέως αὐτοῦ. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ὅλοι οἱ Δῆμοι καὶ αἱ Κοινότητες θὰ θελήσουν νὰ παράσχουν τὰ ἀναγκασιούτα γῆπεδα καὶ ἡ κοινωνία ἐκθύμως θὰ ὑποστηρίξῃ τὴν κίνησιν ταύτην. Ἦδη εἶμαι εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ σημειώσω ὅτι μὲ τὴν εὐλογίαν καὶ βοήθειαν τοῦ Θεοῦ ἰδρῦθησαν ἤδη τὰ πρῶτα μόνιμα κτίρια Κατηχ. Σχολείων, ἐν ἐν τῇ Ἱ. Μητροπόλει Αἰγιαλείας καὶ Καλαβρύτων, δύο ἐν τῇ Ἱ. Μητροπόλει Ἱερισσοῦ καὶ Ἀγ. Ὀρους καὶ ἐν ἐν τῇ Ἱ. Μητροπόλει Μυτιλήνης. Εὐχαρίστως δὲ σημειῶ ὅτι εἰς τὸ τελευταῖον τοῦτο ὁ μαθητὴς εὐρίσκει πᾶν εἶδος παιδείας καὶ ψυχαγωγίας, διὸ καὶ ἀθρόα προσέλευσις μαθητῶν παρατηρεῖται κατὰ τὰς μὴ ἐργασίμους ὥρας. Παραλλήλως ἤρχισε ἤδη ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία νὰ μεριμνᾷ καὶ διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῶν ἀναγκασιούτων μέσων διδασκαλίας, ψυχαγωγίας καὶ παιδιῶν.

Ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ καταρτισθέντος Ἀναλυτικοῦ προγράμματος τῶν μαθημάτων ἤρχισε ἤδη ἡ συγγραφή τῶν πρώτων βοηθημάτων διὰ τοὺς Κατηχητάς. Ἡ Ἀπ. Διακονία ἐλπίζει ὅτι κατὰ τὸ ἐρχόμενον ἔτος θὰ ἔχῃ ἔτοιμα τέσσαρα βοηθήματα διὰ τὸν πρῶτον κύκλον τῶν τεσσάρων τύπων οὕτως, ὥστε ἐντὸς τριῶν ἐτῶν νὰ ἔχῃ ὀλοκληρωθῇ τὸ ὅλον διάγραμμα τῶν μαθημάτων τῶν τεσσάρων τύπων τοῦ Κατηχ. Σχολείου.

Πρὸς πραγματοποιήσιν τοῦ ἀνωτέρω τεθέντος σκοποῦ τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων ἀπαιτοῦνται ἀναμφιβόλως κατάλληλα καὶ ἐξειδικευμένα ὄργανα, οἱ Κατηχηταί. Πρὸς καταρτισμὸν τούτων ἡ Ἀπ. Διακονία ἐκτὸς τῆς Σχολῆς αὐτῆς, ἐξ ἧς θὰ ἐξέρχωνται κυρίως τὰ διοργανωτικὰ Κατηχητικὰ στελέχη, ἵδρυσεν ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους καὶ Κατηχητικὰ Φροντιστήρια, εἰς ἃ ἐφοίτησαν μόνον οἱ ἔχοντες τούλαχιστον ἀπολυτήριον γυμνασίου. Τοιοῦτον Φροντιστήριον ἐλειτούργησεν ἐν Ἀθήναις, εἰς ὃ ἐδίδαξαν προθύμως καὶ ἀμσθι οἱ Διευθυνταί τῆς Ἀπ. Διακονίας Ἀρχιμ. Τιμόθεος Ματθαϊάκης καὶ Βαρ-

νάβας Τζωρτζάτος. Ἡ πληθώρα τῶν μαθητῶν ἦτο τοιαύτη, ὥστε ἠναγκάσθημεν νὰ περιορίσωμεν τὸν ἀρσιθμὸν τῶν μαθητῶν. Ἔτερον Φροντιστήριον ἐργασθὲν καθ' ὅλον τὸ ἔτος ἐλειτούργησεν ἐν Κομοτινῇ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀκαμάτου ἐργάτου κ. Ν. Λύτρα καὶ ἕτερον ἐν Κοζάνῃ. Κατὰ περιόδους δὲ πρὸς μόρφωσιν Κατηχητικῆν, ἰδίως τῶν ἱερέων, Κατηχητικὰ Φροντιστήρια ἐλειτούργησαν καὶ ἐν Λαμῖα. Πρὸς πάντας τοὺς ἐν τοῖς Φροντιστήριοις τούτοις ἐργασθέντας ἐκφράζονται καὶ ἐνταῦθα θερμαὶ εὐχαρισταί. Προσπάθεια τοῦ μέλλοντος θὰ εἶναι ἡ πύκνωσις τῶν τοιούτων Φροντιστηρίων, τὰ ὁποῖα διὰ τὴν σπάνιν τῶν Θεολόγων, δυναμένων νὰ πλαισιώσουν τὰ Κατηχ. Σχολεῖα, εἶναι ἀναγκαῖα.

(Συνεχίζεται)

Ο ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΟΥ Τ.Α.Κ.Ε.

ΤΟΥ 1949—1950

Β' (τέλος)

ΕΞΟΔΑ:

Κεφ. 1/1.—Συντάξεις.

Οἱ κατὰ τὴν 15 Ἰουνίου 1949 συνταξιοδοτούμενοι κατ' εἶδος καλυπτομένου κινδύνου εἶναι:

	15/6/1949	15/5/1948
Γήρατος	414	365
Ἀναπηρίας	245	228
Προώρου θανάτου	1.270	1.226
Πολυετοῦς ὑπηρεσίας	6	6
Μεταβιβάσεως ἐκ τῶν ἄνω περιπτώσεων	408	393
	<u>2.343</u>	<u>2.218</u>

α) Αἱ καταβληθησόμεναι κατὰ τὸ ὑπὸ κρίσιν ἔτος 1949-50 συντάξεις ὑπολογιζόμεναι ἐπὶ τῶν ὑπὸ τοῦ Διοικ. Συμβουλίου καθορισθέντων συμφώνως πρὸς τὴν ἀπὸ 15.12.45 κοινῆν πράξιν τῶν Ὑπουργῶν Θρησκευμάτων καὶ Οἰκονομικῶν (Φ.Ε.Κ. 6/11.1.1946 τεύχος Β') ἔχουσιν ὡς ἐξῆς, κατὰ κλιμάκιον τῆς βασικῆς συντάξεως.

βασικὴ	ἄτομα	μηνιαία	
1— 500	375	125.000	46.875.000
501—1.000	1.254	140.000	175.560.000
1.001—1.500	635	160.000	101.600.000
1.501—2.000	71	180.000	1.278.000
2.001 καὶ ἄνω	8	200.000	1.600.000
	<u>2.343</u>	μηνιαίως	<u>326.913.000</u>

Ἦτοι ἐτησίᾳ δαπάνη Δρ. 3.922.956.000

β) Διὰ τοὺς μέλλοντας νὰ καταστῶσι, πιθανῶς, ὑπολογιζόμενοι εἰς 166 (μέσος ὁρος τῆς παρατηρούμενης ἐτησίας αὐξήσεως). Ἐπὶ τῇ μέσῃ παροχῇ 140.000 δρ. μηνιαίως. Ἀθροισμα δρῶν προόδου δρ. 152.880.000.

Κατὰ ταῦτα, τὰ προϋπολογιζόμενα νὰ καταβληθῶσι διὰ τὰς συντάξεις (περίπτ. α' καὶ β') ἀνέρχονται εἰς δρ. 4.075.836.000.

Ο αριθμός των συνταξιούχων, κατά τὰ τέλη τῶν προηγουμένων διαχειρ. ἐτῶν, παρουσιάζεται ὡς ἑξῆς :

ἔτη	ἄτομα
1945	1.697
1946	1.895
1947	2.007
1948	2.184
1949	2.343

Οὕτω, ὁ μέσος ὁρος ἀξίσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν συνταξιούχων ἀνέρχεται εἰς 166, ἡ δὲ μέση μηνιαία σύνταξις εἰς δρ. 140.000 κατὰ προσέγγισιν, ἐκτὸς βεβαίως τῆς ἐφ' ἄπαξ παροχῆς τοῦ Ταμείου Ἀρωγῆς.

Σημειωτέον, ὅτι ἡ ὡς ἄνω καταβαλλομένη μηνιαία σύνταξις καλύπτει τὰ 68% τοῦ μέσου μηνιαίου μισθοῦ τῶν ἐφημερίων μετόχων (ἀνερχομένου εἰς δρ. 207.000) ἐνῶ προπολεμικῶς αὕτη ἀνῆρχετο εἰς 63%.

Ἐς ἀναφερθῆ καὶ πάλιν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ὅτι ἡ κατὰ τὸ παρελθὸν ἀποφασισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Δ. Συμβουλίου ἀύξεις τῶν συντάξεων, ἐγκριθεῖσα καὶ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐργασμάτων, δὲν ἐγένετο δεκτὴ ὑπὸ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, παραμενουσῶν ἔκτοτε τῶν συντάξεων συνεπιεία τοῦ λόγου τούτου εἰς τὰ αὐτὰ ἐπίπεδα.

Πρέπει, τέλος, νὰ ἀναφερθῆ καὶ πάλιν, ὅτι εἰς τὰς ἐγγραφομένας ἐν τῷ παρόντι προϋπολογισμῷ πιστώσεις διὰ τὴν καταβολὴν τῶν συντάξεων, δὲν περιλαμβάνεται ἡ κατ' ἔκτος καί, δυνάμει Κυβερνητικῆς ἀποφάσεως, καταβαλλομένη ἔκτακτος, ὑπὸ τύπον δώρου διὰ τὰς ἐορτὰς τοῦ Πάσχα καὶ τῶν Χριστουγέννων, παροχῆ, ἀνελθούσα κατὰ τὸ λήξαν ἔτος εἰς 15% περιπίπτου τῶν διὰ τοῦ προϋπολογισμοῦ ἐγκριθεισῶν συντάξεων. Ἐπομένως, ἂν τὸ αὐτὸ ἐπίδομα ἤθελε καὶ πάλιν δοθῆ, ἡ δαπάνη θέλει ὑπερβῆ τὰ ὄρια τῆς πιστώσεως, φθάνουσα ὡς ἔγγιστα τὰ 4,5 δισεκ. δραχμῶν.

Βοηθήματα 260.000.000.

Τὰ καταβλητέα εἰς ἀναξιοπαθεῖς μετόχους βοηθήματα, προβλεπόμενα ὑπὸ τοῦ Καταστατικοῦ. Ἡ ἐν λόγῳ πίστωσις ἀνερχομένη πρὸς διετίας εἰς 5 ἐκ. δραχμῶν ἀνεβιβάσθη βαθμηδὸν ἐξ αἰτίας τῶν δημιουργηθεισῶν, ἐκ τῆς ἀνωμάλου καταστάσεως, συνθηκῶν εἰς τὸ ἀνωτέρω ποσὸν πρὸς ἀνακούφισιν πλήθους προσφύγων καὶ ἐνδεῶν ἱερέων.

Κεφ. 1/3.—Ἀγαθοεργίαι καὶ εἰσφοραί. 50.000.000.

Διὰ τὴν ἐνίσχυσιν ἀγαθοεργῶν σκοπῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πολιτείας (Ὁρφανοτροφεῖον Βουλιαγμένης, ἐνίσχυσις οἰκογενειῶν μαχομένων κ.λ.π.).

Κεφ. 1/4.—Παροχῆ ὑπὲρ ταμείου Ἀρωγῆς 120.000.000.

Ἡ συμφώνως τῷ Νόμῳ ἐτησίᾳ ἐπιχορήγησις πρὸς τὸ Ταμεῖον Ἀρωγῆς.

Κεφ. 1/5.—Παροχῆ εἰς Κλάδον Ἀσθενείας. 1.000.000.000.

Διὰ ἀποφάσεως τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ TAKE ἡ

προβλεπομένη ὑπὸ τοῦ Νόμου 1017/49 εἰσφορὰ τοῦ Ταμείου ὑπὲρ τοῦ Κλάδου Ἀσθενείας ὠρίσθη διὰ τὴν ἀρξαμένην χρῆσιν εἰς ποσὸν 1 δισεκ. δραχμῶν.

Κεφ. 2/1.—Μισθοδοσία Προσωπικοῦ. 209.63.009.

Τῶν 27 ὑπαλλήλων τοῦ TAKE καὶ μίᾳ καθαριστρίᾳ. Εἰς τὰς ὀργανικὰς θέσεις τοῦ προσωπικοῦ οὐδεμίᾳ ἀύξεις ἀπὸ τῆς προπολεμικῆς ἐποχῆς ἐπῆλθε, παρὰ τὴν πραγματοποιηθεῖσαν, ἔκτοτε, σοβαρὰν ἀνάπτυξιν τῶν ἐργασιῶν τοῦ Ὁργανισμοῦ, διὰ τῆς συστάσεως τῶν Κλάδων Ἀρωγῆς καὶ Ἀσθενείας καὶ τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ τρόπου τῆς εἰσπράξεως τινῶν ἐκ τῶν πόρων. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ὑπαλλήλων εἶναι ὄντως μικρὸς, εἴτε κρινόμενος ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὄγκου τῶν ἐργασιῶν τοῦ Ταμείου, εἴτε καὶ σχετιζόμενος πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν ὑπαλλήλων ἄλλων ὁμοίων ὀργανισμῶν, στενοτέρας μάλιστα ἀσφαλιστικῆς δράσεως.

Κεφ. 2/2.—Ἀποζημιώσεις μελῶν καὶ Γραμματέως Δ. Συμβουλίου. 9.024.000.

Ἡ ἀνήκουσα εἰς τὰ μέλη καὶ τὸν Γραμματέα τοῦ Λοικ. Συμβουλίου νόμιμος ἀποζημίωσις διὰ τὰς παραστάσεις αὐτῶν. Ἡ παρατηρουμένη ἀύξις τῆς πιστώσεως, ἐν σχέσει πρὸς ἐκείνην τοῦ προλαβόντος ἔτους, ὀφείλεται εἰς τὴν ἐπελθούσαν ἐν τῷ μεταξὺ βελτίωσιν τῆς κατὰ συνεδρίαν ἀποζημιώσεως.

Κεφ. 2/21.—Ἀμοιβαὶ Προληπτικοῦ Ἐλέγχου. 1.260.000.

Ἡ νόμιμος ἀποζημίωσις τῶν ἀσκούντων τὸν προληπτικὸν ἔλεγχον τῶν δαπανῶν Προέδρου Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου καὶ τοῦ βοηθοῦ αὐτοῦ (70.000/35.000 ἐπὶ 12 μῆμας).

Κεφ. 2/24.—Ἀποζημιώσεις ἐκτάκτου συνεργείου. 43.200.000.

Ἡ σύστασις τοῦ ἐν λόγῳ συνεργείου ἐνεκρίθη παρ' ἡμῶν καὶ διὰ τῆς ὑπ' ἀρθ. 23385/49 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς ἐκτάκτου ἐργασίας, ὀγκωθείσης ἐτι πλέον κατόπιν τῆς λειτουργίας τοῦ Κλάδου Ἀσθενείας. Ἀποσκοπεῖ δὲ τὸ συνεργεῖον εἰς τὴν ἀναθεώρησιν τοῦ Μητρώου τῶν ἠσφαλισμένων καὶ λοιπῆς ἐργασίας. Ἡ δοθεῖσα ἔγκρισις ἀφορᾷ προσωπικὸν 18 ὑπαλλήλων, ἀλλὰ τὸ ἤδη λειτουργοῦν συνεργεῖον περιορίσθη εἰς 14. Ἡ δαπάνη, ἐφ' ὅσον ἤθελεν ἐξακολουθήσει ἡ τοιαύτη ἔκτακτος ἐργασία, ὑπολογίζεται εἰς δραχ. 43,2 ἐκ. δι' ὀλόκληρον τὸ ἔτος.

Κεφ. 3/1.—Προμήθειαι καταναλώσεως 51.000.000.

Ἡ, κατὰ νόμον, προμήθεια 3% τῶν τοπικῶν TAKE ἐπὶ τῶν προβλεπομένων νὰ καταναλωθῶσι κληρικοσήμεων.

Κεφ. 3/2.—Ἐξοδα ἐκτυπώσεως 10.000.000.

Διὰ τὴν ἐκτύπωσιν κλάσεων τινῶν τῶν κληρικοσήμεων.

Κεφ. 3/3.—Ἐξοδα φυλάξεως. 2.000.000.

Μίσθωμα θυρίδων τῆς Τραπεζῆς Χίου, παρὰ τῇ ὁποίᾳ φυλάσσονται τὰ κληρικοσήμεα.

Κεφ. 3/4.—Ἐξοδα ἀποστολῆς. 20.000.000

Διὰ τὰ ταχυδρομικὰ καὶ τὰ ἀσφάλιστρα τῆς ἀποστολῆς τῶν ἐνσήμων εἰς τοὺς διαχειριστάς.

Κεφ. 4/1.—Προμήθειαι εἰσπράξεων τῶν τοπικῶν TAKE. 30.000.000.

Ἡ ἀνήκουσα, κατὰ νόμον, 3% εἰς τὰ τοπικὰ TAKE διὰ τὰς παρ' αὐτῶν ἐνεργηθησομένους εἰσπράξεις, ὑπολογιζομένης εἰς 1 δισεκ.

Κεφ. 4/3.—Προμήθειαι κ.λ.π. Τραπεζῶν. 20.000.000.

Διὰ τὰ φύλακτρα τῶν χροεωγράφων παρὰ τῇ Ἑθνικῇ Τραπεζῇ, τὰ ἔξοδα ἐμβασμάτων κλπ.

Κεφ. 5/1.—Ἀποζημιώσεις Τοπικῶν TAKE. 72.000.000.

Ἡ νόμιμος ἀποζημίωσις τῶν τοπικῶν TAKE δι' ἔξοδα λειτουργίας καὶ συντηρήσεως αὐτῶν (72 τοπικὰ TAKE πρὸς δραχ. 1 ἐκ. κατὰ μέσον ὄρον.

Κεφ. 5/2.—Ἐξοδα Συνοδικῶν Δικαστηρίων. 1.200.000.

Τὰ ἔξοδα δημοσιεύσεως ἀποφάσεων κλπ. βαρυνόντων κατὰ νόμον το TAKE.

ΔΑΠΑΝΑΙ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΕΩΣ ΕΞΩΚΚΛΗΣΙΩΝ

Κεφ. 6/1.—Μισθοδοσία Προσωπικοῦ. 147.050.000.

(Ψαλτῶν, νεωκόρων, καθαριστριῶν) τῶν Ἐξωκκλησιῶν Ἀθηνῶν-Περιχώρων τῶν ὑπαγομένων εἰς τὴν ἄμεσον διαχείρισιν τοῦ TAKE. Ἐναντι πιστώσεως 174.728.850 τοῦ προηγουμένου ἔτους. Ἡ διαφορὰ προέρχεται ἐκ τῆς ἀπαλλαγῆς τοῦ Ταμείου ἐκ τῆς μισθοδοσίας τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἁγίας Βαρβάρας Δαφνίου, ὑπαχθείσης εἰς τὴν Ἀποστολικὴν Διακονίαν, ὡς καὶ ἐκ τῆς ἐπιβαρύνσεως τῆς προηγηθείσης χρήσεως διὰ τῶν ἐκτάκτων δώρων τῶν ἑορτῶν, χορηγηθέντων δι' εἰδικῶν ἀποφάσεων τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν.

Κεφ. 6/2.—Διάφορα ἔξοδα λειτουργίας καὶ συντηρήσεως. 46.575.000.

Κεφ. 6/3.—Ἐξοδα Πανηγύρεων. 8.000.000.

Ἐναντι προϋπολογισθέντων ἐκ δραχ. 18 ἐκ. τοῦ προηγουμένου ἔτους. Τὰ ἐπὶ πλέον προϋπολογισθέντα κατὰ τὸ παρελθὸν ἀφεώρων τὴν πανήγυριν τοῦ προσκνημάτος τῆς Ἁγίας Βαρβάρας Δαφνίου.

Κεφ. 6/4.—Ἐξοδα ἐπισκευῶν. 50.000.000.

Διὰ τὴν ἐπισκεμὴν τινῶν ἐκ τῶν Ἐξωκκλησιῶν. Τὰ ἐπὶ πλέον προϋπολογισθέντα κατὰ τὴν παρελθούσαν χρῆσιν (δρ. 197 ἐκ.) ἀφεώρων κυρίως τὴν Ἁγίαν Βαρβάραν Δαφνίου.

Κεφ. 93.—Πυρασφάλεια. 28.917.000.

Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐγένετο ἡ ἀσφάλισις τῶν ἀκινήτων εἰς τὰς ἐταιρείας «Ἀσπίς-Πρόνοια», «Ἐμπορ. Ἐνωσις», «Ἀστήρ», «Πατρὶς» διὰ μίαν πενταετίαν. Κατὰ τὴν συμφωνίαν, μέρος μὲν τῶν ἀσφαλιστρῶν ἐπληρώθη κατὰ τὴν παρελθούσαν χρῆσιν, τὸ δὲ ὑπόλοιπον δεόν νὰ καταβληθῇ κατὰ τὴν παρούσαν.

ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΑ ΚΕΦΑΛΑΙΑ

Κεφ. 10/1.—Ταμικόν. 150.000.000.

Κεφ. 10/2.—Ἐκτακτὸν 75.000.000.

Ἐγγράφονται πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν πιστώσεων τῶν

προβλεφθεισῶν ἀφ' ἐνὸς δαπανῶν καὶ τὴν ἐγγράφην νέων ἐκτάκτων τοιούτων.

2. ΚΛΑΔΟΣ ΑΡΩΓΗΣ

ΕΣΟΔΑ :

Κεφ. 8/1. Ἐπιχορήγησις Ταμείου Ἀσφαλίσεως, συμφώνως τῷ Νόμῳ. Δραχ. 120.000.000.

Κεφ. 8/3. Εἰσφορὰι μετόχων. Δραχ. 194.893.000.

Ληξιάσης τῆς καταβολῆς τοῦ ἐφ' ἅπαξ μισθοῦ τῶν μετόχων ὑπὲρ τοῦ Ταμείου Ἀρωγῆς, ἡ εἰσφορὰ αὕτη περιορίζεται εἰς τὸ ἀσφάλιστρον 1% ἐπὶ τοῦ μισθοῦ τῶν ἠσφαλισμένων.

ΕΣΟΔΑ :

Κεφ. 13/1. Παροχαὶ ἐφ' ἅπαξ. Δραχ. 215.800.000.

Διὰ τὸν ὑπολογισμὸν, λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ὁ μέσος ὄρος τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐξερχομένων, ἐτησίως, τῆς ἐνεργοῦ ὑπηρεσίας μετόχων, ἐπὶ παροχῇ δραχ. 1.300.000.

3. ΚΛΑΔΟΣ ΑΣΘΕΝΕΙΑΣ

ΕΣΟΔΑ :

Κεφ. 9/1. Ἐπιχορήγησις Ταμείου Ἀσφαλίσεως. Δραχ. 1.000.000.

Ἡ ὑπὸ τοῦ Δ. Συμβουλίου ὁρισθεῖσα, συμφώνως πρὸς τὸν Νόμον 1017/49, ἐτησία ἐπιχορήγησις τοῦ Κλάδου Ἀσθενείας, ἀπτελοῦσα τὸν μοναδικὸν πόρον αὐτοῦ. Διότι, ὡς εἶναι γνωστὸν, ὀλόκληρον τὸ βάρος τῶν δαπανῶν τοῦ νεοπαγοῦς τούτου Κλάδου ἀνελήφθη ὑπὸ τοῦ Ταμείου, ἄνευ εἰσφορᾶς οἰασθῆποτε τῶν ἠσφαλισμένων ἢ ἄλλου τινός.

ΕΣΟΔΑ :

Κεφ. 14/1. Ἴνωση, φάρμακα, ὀδοιοπορικά, ἔξοδα ὀργανώσεως κλπ.

Στοιχεῖα ἐκτιμῆσεως τοῦ μεγέθους τῶν δαπανῶν τοῦ Κλάδου τούτου δὲν ὑπάρχουσιν ἀκόμη ἀκριβῆ. Τὰ πεπραγμένα τοῦ πρώτου 6)μήνου (8 Ἰανουαρίου 30 Ἰουνίου 1949) δὲν ἀποτελοῦσιν εἰμὴ ἔνδειξιν ὑποκειμένην εἰς μεταβολάς, τοσοῦτον μᾶλλον, καθόσον πρόκειται περὶ τῶν πρώτων μηνῶν τῆς ἐφαρμογῆς, κατὰ τὴν περίοδον τῶν ὁποίων δὲν εἶχε τεθῆ πλήρως καὶ καθ' ὅλην τὴν χώραν εἰς λειτουργίαν ὁ θεσμός.

Πάντως, ὀλόκληρον τὸ ἐκ τῆς προικοδοτήσεως τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως, ποσὸν ἐξ ἐνὸς δισεκατομμυρίου ἐγγράφεται ὡς πίστωσις διὰ τὰς δαπάνας τοῦ Κλάδου Ἀσθενείας, τῶν ὁποίων ἡ ἔκτασις, ἐπαναλαμβάνομεν, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ προσδιορισθῇ σήμερον ἐπακριβῶς.

Ἐχομεν βεβαίως ὑπ' ὄψιν τὴν δαπάνην τοῦ πρώτου 6)μήνου τῆς ἐφαρμογῆς ἀνελθοῦσαν εἰς τὰ 160 ἑκατομμύρια. Ἐκ τῆς ἐνδείξεως ὅμως ταύτης δὲν εἶναι δυνατόν νὰ προβλεφθῇ καὶ ἡ ἔκτασις τῶν δαπανῶν τοῦ ἀρξαμένου ἔτους διὰ τοὺς ἐκτεθέντας λόγους.

Ὁ Οἰκον. Ἐπίτροπος τῆς Ἐκκλησίας

† Ὁ Λαρίσης ΔΩΡΟΘΕΟΣ

ΕΠΙΚΑΙΡΟΝ

Ἡ Θεία λειτουργία τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου (Ἐκδοσις Ἀποστολικῆς Διακονίας Δραχ. 4.000)

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἡ νίκη τῆς πίστεως.

Τὸ εὐόλιον ἀγγελμα τῆς ὀριστικῆς συντριβῆς τῆς ξενοκινήτου συμμοριακῆς ἀνταρσίας, ἣτις ἐπὶ τόσον χρόνον καὶ διὰ τῶν γνωστῶν κομμουνιστικῶν μεθόδων κατεβασάνισε τὴν πολυπαθῆ ἡμῶν χώραν, ἐδικαίωσεν, ὡς ἦτο ἐπόμενον, τὴν τε ἐπὶ τὴν νίκην πίστιν τῶν ἀγωνισθέντων τέκνων τοῦ λαοῦ, καὶ τοῦ ὄλου λαοῦ ἡμῶν τὴν ἐπὶ τὸν Κύριον τῶν δυνάμεων ἀνατεθειμένην ἐλπίδα. Καθ' ὅλον τὸ μακροχρόνιον διάστημα τῆς δεινῆς δοκιμασίας ἀνεκράζομεν προσευχόμενοι «ἐπὶ τῷ Θεῷ τὸ σωτήριόν μου καὶ ἡ δόξα μου, ὁ Θεὸς τῆς βοήθειας μου, καὶ ἡ ἐλπίς μου ἐπὶ τῷ Θεῷ». Ὅτι «ἐδοκίμασεν ἡμᾶς ὁ Θεός, ἐπύρωσεν ἡμᾶς ὡς πυρῶνται τὸ ἀργύριον», «διήλθομεν διὰ πυρός καὶ ὕδατος», ἀλλ' ὁ Κύριος «ἐξήγαγεν ἡμᾶς εἰς ἀναψυχὴν» συντρίψας τὰ κράτη τῶν τόξων, ὄπλον καὶ ρομφαίαν καὶ πόλεμον, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς ἐκ χειρὸς ἐχθροῦ, ἔδωκε δ' εἰς ὄνειδος τοὺς καταπατοῦντας ἡμᾶς· ὤρυσαν οὗτοι πρὸ προσώπου ἡμῶν βόθρον καὶ ἐπέπεσαν εἰς αὐτόν.

Καὶ ἄλλη νίκη.

Ὡς ἀναγράφεται ἐν τοῖς Χρονικοῖς τοῦ παρόντος φύλλου, χάρις εἰς τὴν ἀκλόνητον ἐπιμονὴν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου, ἐπετεύχθη ἐπὶ τέλους ἡ λύσις τοῦ τόσον χρονίσαντος προβλήματος τῆς οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως τοῦ ἐφημεριακοῦ Κλήρου, ἀναμένεται δ' ἡ ὀριστικὴ τῶν κυβερνητικῶν ἀποφάσεων ἐξαγγελία ἐντὸς τοῦ ἰσημερινῶν μηνός. Ὁ πολιτικὸς κόσμος τῆς χώρας ἀνάγκη νὰ κατανοήσῃ, ὅτι ἡ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ κράτους, τὰ συμφέροντα τοῦ ὁποῦν ἀξιοῖ ὅτι ὑπηρετεῖ, ἀδιαφορία του, ἣτις κατ' οὐσίαν ἐμφανίζεται ὡς ἐχθρική στάσις, εἶναι ὄχι ἀπλῶς ἀνίστοργος καὶ ἀντικοινωνική, ἀλλ' αὐτόχρημα ἀνθεθνική, ὡς αὐτὰ τὰ θεμέλια τοῦ ἔθνους ὑπονομεύουσα.

Προόδου κατάχρησις.

Ὁ διευθυντὴς τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν ἐν Ἀμερικῇ προτεσιαντικῶν ραδιοφωνικῶν ἐκπομπῶν E. Parker ἐξέφρασε τὴν πεποίθησιν ὅτι μετὰ πενταετίαν ἡ «τηλοψία» θὰ ἀντικαταστήσῃ τὸ ραδιόφωνον, τὸ ὁποῖον ἦδη ἀπὸ τοῦδε οἱ ραδιοφωνικοὶ ἐμπειροτέχναι θεωροῦν ὡς ἀπρηχαιωμένον, παρὰ τὴν λειτουργίαν 2.700 ραδιοσταθμῶν ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις καὶ 94,2% κατόχων ραδιοφωνικῶν πομπῶν. Τοῦτου ἕνεκα ἐφιστᾶται ἡ προσοχὴ τῶν διαφόρων θρησκευτικῶν ὀργανισμῶν ὅπως ἀπὸ τοῦδε μὴ μόνον προλάβωσιν νὰ καταλάβωσιν ἐπιωφελεῖ δι' ἑαυτὰς θέσιν, ἀλλὰ καὶ προπαρασκευάσωσιν ἐμπείρους τεχνίτας ἀνταποκρινόμενους εἰς τὰς προόδους τῆς τηλοψίας, ἣτις ἀπέβη νέα τέχνη καὶ νέον μέσον ἐκφράσεως. Ὅπως δὲ ἡ ἐν λόγῳ Ἐπιτροπὴ κατήχησε πλέον τὰ διὰ τὰς κυριωτέρας διακλαδώσεις τῆς τηλοψίας, κατ' ἀλλήλα προγράμματα.

Οὔτε τὸ προβλεπόμενον μέλλον τῆς τηλοψίας, οὔτε καὶ αἱ ἐν λόγῳ προτεσιαντικαὶ προπαρασκευαίμας ἐνθουσιάζουν ὡς ὀρθοδόξους. Ἦδη ἐν ἄλλω

φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησίας» ἐχαρκτηρίσαμεν μᾶλλον ὡς χειρότερον τοῦ ἀπὸ τοῦ ραδιοφώνου κίνδυνον τὴν τάσιν πολλῶν ν' ἀποφεύγουν τὸν αὐτοπροσώπων κατὰ τὰς θείας λειτουργίας ἐκκλησιασμόν. Ἡ πρὸς τὸ καινὸν ροπή — ὡς τότε ἐγράφομεν — μεταβάλλει καὶ τὰ χρησιμώτερα καὶ ὠφελιμώτερα τῶν πραγμάτων εἰς ὄργανα βλαπτικά· διὰ τῆς χρήσεως δὲ τῆς τηλεοράσεως οἱ θρησκευτικὴν ὀφλισκάνοντες ὀκνηροὶν θὰ ἀρκοῦνται νὰ βλέπωσι τὰ ἱερουργούμενα ἀπὸ τοῦ ἀναπαυτικοῦ τῆς οἰκίας των ἀνακλίντρον. Τὸ καθῆκον δὲ τοῦ ἐκκλησιασμοῦ, ὡς ἐκτενῶς ἀνεπιτύξαμεν ἄλλοτε, εἶναι ἐκ τῶν τὰ μάλιστα διὰ τὸν ὀρθόδοξον ἐπιβεβλημένων.

Ὁ Ρόδον Τιμόθεος (†)

Βαθεῖαν τὴν θλίψιν ἐδοκίμασεν ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἐπὶ τῇ ἀναγγελίᾳ τοῦ τῇ 4 μεσοῦντος ἐπισυμβάντος ἐν Κ)πόλει θανάτου τοῦ Μητροπολίτου Ρόδου Τιμοθέου. Ὁ μεταστὰς ἱεράρχης ὑπῆρξεν εἰς τῶν ἐπὶ ἐκκλησιαστικῷ ζήλῳ, ἐνθέρομα φιλογενεῖα καὶ ἐξαιρέτικῳ δραστηριότητι τὰ μάλιστα διακεκριμένων κληρικῶν τῆς Μεγάλῃς Ἐκκλησίας. Καταγόμενος ἐκ Πολυχρίτου τῆς Λέσβου καὶ ἐνωρὶς ταχθεὶς εἰς τοὺς ἀδελφούς τῆς Λεσβιακῆς μονῆς τοῦ Λειμῶνος, μετὰ τὰς ἐν τῇ Μεγάλῃ τοῦ Γένους Σχολῆ καὶ εἶτα τῇ ἐν Χάλκῃ Θεολογικῇ Σχολῇ εὐδοκίμως σπουδὰς διηκόνησεν ὡς ἱερατικῶς προϊστάμενος τοῦ ἐν Βουκουρεστίῳ ἑλληνικοῦ ναοῦ, τελῶν ἅμα καὶ πατριαρχικὸς Ἀποκρισάριος παρὰ τῷ ρουμανικῷ Πατριαρχεῖῳ. Κατὰ τὸ μακρὸν διάστημα τῆς ἐν Βουκουρεστίῳ ἐκκλησιαστικῆς αὐτοῦ θητείας μεγίστας ὑπηρεσίας προσήνεγκεν εἰς τὴν μεγάλην τῆς ρουμανικῆς πρωτεύουσας ἑλληνικὴν Κοινότητα, σὺν τοῖς ἄλλοις προικσίας αὐτῆν δι' ἐπιβλητικῷ ἐκπαιδευτικῷ μεγάρῳ, οὗ ἡ ἀνεγερσις ὠφείλετο ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὴν ἀνεξάντητον αὐτοῦ δραστηριότητα. Ἀπολαύων τῆς ἀμεριστοῦ ἀγάπης τῆς ἑλληνικῆς παροικίας τοῦ Βουκουρεστίου, ὑπῆρξεν ἐν ταῦτῳ προσφιλεὶς εἰς τοὺς ρουμανικοὺς ἐκκλησιαστικοὺς κύκλους, ὑπὸ δὲ τοῦ ἀειμνήστου πατριάρχου Μύρωνος προσελήφθη ἀπαραίτητος συνοδὸς του κατὰ τὸ ἀνὰ τὰς ἑλληνικὰς ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας μακρὸν πατριαρχικὸν ταξείδιον. Ἡ Μεγάλῃ Ἐκκλησία, τιμῶσα ἐν τῷ προσώπῳ του δεξιωτάτον χειριστὴν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων, ἀνέδειξε τὸν Τιμόθεον Μητροπολίτην Αὐστραλίας, διότι παρ' αὐτοῦ ἰδίᾳ ἀπεξεδέχετο τὴν ἐνοποίησιν τῶν δειγῶς τότε διεσπασμένων δυνάμεων τῶν ἐν Αὐστραλίᾳ ἀποδήμων ὀρθοδόξων ὁμογενῶν, συμπηχθέντων εἰς ἐνιαίαν θρησκευτικὴν καὶ ἐθνικὴν παράταξιν χάρις εἰς τοὺς ἀτρύτους μόχθους τοῦ ἱεράρχου των. Ἀμα τῇ ἀπελευθερώσει τῶν Δωδεκανήσων ἡ Ἐκκλησία Κ)πόλεως εἰς τὸν Τιμόθεον ἀπέβλεψεν ὅπως τεθῆ ἐπὶ τὴν λυχίαν τῆς πρώτης τῶν Δωδεκανήσων, ἀφοῦ δ' ὡς Μητροπολίτης Ρόδου κατέστησε τὸν προσήκοντα ρυθμὸν εἰς πάντας τοὺς τομεῖς τῆς ποιμαντικῆς προνοίας, ἡ Μεγάλῃ Ἐκκλησία εἰς αὐτὸν ἀπέβλεψεν ὡς τὸν καταλληλότερον συνεχιστὴν τοῦ ἀγαλλέου ἔργου τοῦ νῦν Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου εἰς διαδοχὴν αὐτοῦ ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀμερικῆς.

Ανοσυχῶς μετὰ τὴν ἐκλογὴν αὐτοῦ ὡς Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς ἀπροσδοκίως ὄλως ὑποστὰς ἐπιληψιαστικὰ κρίσεις τῆς ὑγείας, ἠναγκάσθη νὰ παραιτηθῆ τῆς νέας του θέσεως, ἥ δ' Ἐκκλησία προέβη εἰς τὴν ἐν τῇ προτέρᾳ του ἐπαρχίᾳ ἀποκατάστασιν. Ταύτην ὁμως ἐματαίωσεν ἡ πρὸς Κύριον ἐκδημία τοῦ ὄντως ἀπὸ πάσης ἐπόψεως λαμπροῦ ἱεράρχου.

Κύριος ὁ Θεὸς ἀναπαύσαι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν δικάσιον οὐρανοῖς.

Διὰ τὸ παιδομαζῶμα.

Περὶ τὰ μέσα τοῦ παρελθόντος Ἰουλίου ἐν Λονδίῳ διοργανώθη συγκέντρωσις τῶν Συνδέσμων Ἀγγλικανικῶν καὶ Ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τῆς Ἀδελφότητος τῶν ἁγ. Alban καὶ Σεργίου, καθ' ἣν ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θουατίρων κ. Γερμανοῦ καὶ τοῦ ἐν Λονδίῳ πρεσβευτοῦ κ. Ἀλ. Πάλλη ὁ προεδρεύων Σεβ. Ἐπίσκοπος πρῶην Γιβραλτάρ Harold Buxton ὡμίλησε περὶ τοῦ ὑπὸ τῶν συμμοριτῶν ἀποτολμηθέντος ἐν Ἑλλάδι παιδομαζώματος, κατὰ τὸ ὅποιον ἀπήχθησαν βίᾳ εἰς τὰς γειτονικὰς κομμουνιστικὰς χώρας περὶ τὰς 28.000 ἑλληνοπαίδων, ἵνα ἐμποτισθοῦν τὸν κομμουνισμὸν μὲ τὸν ἀπώτερον σκοπὸν νὰ ἐπαναπατρισθοῦν διὰ νὰ προσηλυτίσουν τὸν ἑλληνικὸν λαὸν εἰς τὴν κομμουνιστικὴν θεωρίαν. Ὁ ἀπαίσιος χαρακτήρ τῆς νέας ταύτης μεθόδου τοῦ ὀλοκληρωτικοῦ πολέμου—ὡς εἶπε σὺν ἄλλοις ὁ ἀγορητὴς—ἀποκαλύπτει μίαν νέαν τεχνικὴν, πρῶτην ταύτην φορὰν ἐφαρμοζομένην ἐν Ἑλλάδι πειραματικῶς, διὰ νὰ λάβῃ βραδύτερον παγκόσμιον ἐπέκτασιν. Μετὰ τὰς ἐπὶ τοῦ θέματος ὁμιλίαις καὶ ἄλλων ρητόρων ἀνεγνωρίσθη ἡ ἀνάγκη ὅπως εἰς τὸ ζήτημα ἐπιστηθῆ ἡ προσοχὴ καὶ ἡ συνείδησις τοῦ κοινοῦ, ὁμοφώνως δ' ἀπεφασίσθη α) ὅπως ἐκφρασθῆ βραθεῖα ἠθικὴ ἀγανάκτησις διὰ τὴν βίᾳ ἀφαρπαγὴν 28.000 ἑλληνοπαίδων ἀπὸ τοὺς γονεῖς καὶ τὰς ἐν Ἑλλάδι ἐστίας τῶν καὶ τὴν ἀπαγωγὴν τῶν εἰς χώρας ξένας διὰ νὰ ἐμποτισθοῦν ἀλλοτρίαις παραδόσεις καὶ ξενότροπον τρόπον ζωῆς· β) ὅτι τοιαύτη διαγωγή εἶνε ἀντίθετος πρὸς τὸν φυσικὸν νόμον καὶ τὴν περὶ ἀνθρώπου καὶ οἰκογενείας χριστιανικὴν διδασκαλίαν, ἐπιδεινοῦται δ' ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι, παρὰ πάσας τὰς διεθνεῖς προσπάθειας οὐδὲ ἐν τῶν παιδίων τούτων ἀπεδόθη ἔτι εἰς τὴν χώραν καὶ εἰς τὰς οἰκογενείας τῶν παρὰ τὰ ὑπὸ τῶν γονέων καὶ τῶν συγγενῶν τῶν γενόμενα πλεῖστα διαβήματα· καὶ γ) ὅπως οἱ ἀρμόδιοι ὄργανοι προβῶσιν εἰς τὰ κατάλληλα διαβήματα ἵνα παρασχεθοῦν πλήρεις πληρεξουσιότητες εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ΟΗΕ καταρτισθεῖσαν Ἐπιτροπὴν πρὸς πραγματοποίησιν τῆς ταχείας εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπιστροφῆς τῶν παιδίων τούτων.

Ἐπὶ πλεόν ἀπεφασίσθη ὅπως ληφθῶσι μέτρα νὰ ἐπιστηθῆ εἰς τὸ ζήτημα ἡ προσοχὴ τῶν πολιτικῶν ἀρχῶν καὶ τῶν διεθνῶν ὀργανισμῶν, ὡς καὶ νὰ διαβιβασθῆ πρὸς τὸν ἡρωϊκὸν ἑλληνικὸν λαὸν καὶ τοὺς στερηθέντας τῶν τέκνων τῶν γονεῖς ὡς καὶ πρὸς πάντας τοὺς δοκιμαζομένους καὶ ἀγωνιζομένους κατὰ τῶν μεγάλων ἀντιξοοτήτων ἐγκάρδιος συμπάθεια καὶ εὐχὴ ὑπὲρ τῆς ἀνασυγκροτήσεως τῆς Ἑλλάδος.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τῆς ἀσθενείας τῆς Α. Μ. τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἢ Α.Θ.Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἔσπευσε νὰ διαβιβάσῃ τὸ ἀκόλουθον τηλεγραφήμα:

Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Σπυρίδωνα
Ἀθήνας

Βαθύτατα συγκινηθέντες ἐπὶ ἀδοκίῳ ἀδιαθεσίᾳ ὑμετέρας περισπουδάστου Μακαριότητος, δοξάζομεν Ὑψιστον ἀποκαταστάσει πολυτίμου υγείας αὐτῆς. Κύριος σκέποι, φρονεοὶ αὐτὴν ἀγαθῷ ἀγιοτάτης ἀδελφῆς Ἐκκλησίας.

Πατριάρχης Ἀθηνῶνας

Ἡ Κηδεῖα τοῦ Μακαριώτατου Ἀρχιεπισκόπου πρῶην Ἀθηνῶν Κυροῦ Χρυσάνθου.—Τῇ 11 π. μ. τοῦ παρελθόντος Σαββάτου (1) χοροστατούσης τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῷ ἐψάλη ἡ ἐπὶ τῷ νεκρῷ τοῦ πρὸς Κύριον ἐκδημήσαντος Μακαριώτατου πρῶην Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κυροῦ Χρυσάνθου Ἀκολουθία. Κατ' αὐτὴν παρέστησαν ὁ Πρόεδρος καὶ τὰ μέλη τοῦ ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, οἱ βουλευταὶ καὶ πᾶσαι αἱ πολιτικαί, πνευματικαί, στρατιωτικαὶ καὶ οἰκονομικαὶ ἀρχαὶ κατὰ ἐκδοθὲν ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν ἐπίσημον πρόγραμμα. Τὸν ἐπικήδειον εἶπεν ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος ὁ ἐκ τῶν συνοδικῶν συνέδρων Σεβ. Μητροπολίτης Σερρών κ. Κωνσταντῖνος, ἐκ μέρους δὲ τῆς Ἀκαδημίας ἐντολῆ αὐτῆς προσεφώνησε τὸν ἐκλιπόντα ἀκαδημαϊκὸν ὁ ἀκαδημαϊκὸς κ. Γρηγόριος Παπαμιχαήλ, καὶ εἶτα ὁ ὑπουργὸς τῶν δημοσίων ἔργων κ. Στ. Νικολαΐδης ἐκ μέρους τῶν ποτιῶν. Εἰς τὴν πλατεῖαν Μητροπόλεως ἦσαν παρατεταγμένα αἱ σχολαὶ Εὐελπίδων, Ναυτικῶν Δοκιμῶν, Ἀεροπορίας, Ἀνθυπομοιράρχων καὶ ἄλλαι στρατιωτικαὶ μονάδες, στρατιωτικὰ δὲ τμήματα εἶχον παραταχθῆ κατὰ μῆκος τῶν ὁδῶν, δι' ὧν θὰ ἐχώρει πρὸς τὸ νεκροταφεῖον ἡ ἐπικήδειος πομπή.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς νεκρωσίμου ἀκολουθίας ἡ σορὸς τοῦ μεταστάντος ἐτέθη ἐπὶ κυλλίβαντος, προηγουμένης δ' ἀστυνομικῆς δυνάμεως καὶ μουσικῆς ἡκολούθου στρατιωτικὰ τμήματα, ὁ σταυρὸς μετὰ τῶν ἐξαπτερόγων, ὁ ἱερὸς Κλῆρος, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, οἱ στέφανοι καὶ τὰ παράσημα, μεθ' ὃ εἶπετο ἡ σορὸς, ἦν ἡκολούθου ἀντιπρόσωπος τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, τὸ ὑπουργικὸν Συμβούλιον καὶ πάντες οἱ ἐν τῷ ναῷ παραστάντες ἐπίσημοι, κατὰ τὸ ἐπὶ τούτῳ ἐκδοθὲν πρόγραμμα. Κατὰ τὴν ἐκφορὰν τὰς ταινίας ἀνεῖχον οἱ Σεβ. συνοδικοὶ σύνεδροι Μητροπολίται Ἐλασσῶνος κ. Καλλίνικος, Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ. Ἰάκωβος, Τρίκκης καὶ Σταγῶν κ. Χερουβεῖμ καὶ Ἡλείας κ. Γερμανός. Τὰ λοιπὰ μέλη τῆς Ἱ. Συνόδου συνώδευσαν τὸν νεκρὸν μέχρι τοῦ τάφου φέροντα ὄμοφρονον καὶ ἐπανοκαλύμαχον. Τὰ καθήκοντα τελετάρχου ἀνεῖχεν ὁ Θεοφίλ. Βοηθὸς Ἐπίσκοπος τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν Εὐρίπου κ. Ἀλέξιος. Ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου ὤρισθη τριήμερον ἐκκλησιαστικὸν πένθος, κατὰ τὴν ἡμέραν δὲ τῆς κηδείας εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ καταστήματα αἱ σημαῖαι ἦσαν ἀνηρητημένα μεσίσσιοι.

Ἡ σορὸς ἐτάφη ἐν τῷ Α' Νεκροταφεῖῳ παρὰ τοὺς τάφους τῶν τελευταίων Ἀρχιεπισκόπων.

Ἀποστολικὴ Διακονία.—Δι' ἐγκυκλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης συνιστᾶνται ἐνοριακαὶ βιβλιοθηκαὶ καθ' ἅπασαν τὴν περιοχὴν τῆς ὡς ἄνω Μητροπόλεως, πλουτιζόμεναι διὰ τῶν ἐκδόσεων τῆς Ἀποστ. Διακονίας καὶ δι' ἄλλων καταλλήλων βιβλίων. Κατόπιν ἐνεργειῶν ἀπεστάλῃ ὡς ὑπότροφος τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως εἰς Παρισίους πρὸς σπουδὴν τῆς Ἐξομολογητικῆς ὁ Ἀρχιμ. Τιμόθεος Χαλόφτης, ὅστις καὶ ἀνεχώρησεν.

Ὑπὸ τῆς Ἀποστ. Διακονίας ἐξεδόθη συλλογὴ θρη-

σκευτικῶν ποιημάτων διὰ παιδιά καὶ νέους ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἄγνοι παλμοί» τοῦ αἰδου Κ. Ἀνδρουλάκη. Μερικὰ τῶν ποιημάτων ἐδόθησαν πρὸς μουσικὸν τομισμόν.

Ὡσαύτως ὑπὸ τῆς Ἀποστ. Διακονίας ἐξεδόθη εἰκονογραφημένον τὸ ὠραῖον βιβλίον «Ὁ Ἰησοῦς καὶ τὰ κοινωνικὰ προβλήματα», κατὰ μετάφρασιν τῆς αἰδιόμου Εἰρήνης Α. Ἀλιβιζάτου. Τὸ βιβλίον εἶναι χρησιμώτατον διὰ πάντα καὶ ἰδίᾳ διὰ τοὺς νέους, ἐπιθυμοῦντας νὰ γνωρίσουν τὴν διδασκαλίαν τοῦ χριστιανισμοῦ ἐν σχέσει πρὸς τὰ κοινωνικὰ προβλήματα.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

Γραφεῖον Συντονισμοῦ Πνευματικῆς Ἐργασίας καὶ Κοινωνικοῦ Ἀγώνος Ἱερῶν Ἀρχιεπισκοπῆς.— Αἱ ἐνέργειαι τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου πρὸς τοὺς ἀρμόδιους οἰκονομικοὺς παράγοντας τῆς χώρας διὰ τὴν ἐπίλυσιν τοῦ ζητήματος τῆς μισθοδοσίας τοῦ Κλήρου ἤρχισαν ν' ἀποδίδουν τοὺς καρπούς των. Οὕτω ἐγγνώσθη δὲ τὸ Συντονιστικὸν Συμβούλιον εἰς τελευταίαν συνεδρίαν ἐξεῦρε τὸ ἀπαιτούμενον χρηματικὸν ποσὸν διὰ τὴν μισθοδοσίαν τοῦ Κλήρου καὶ ἐντὸς τοῦ Ὀκτωβρίου ὑπογράφεται καὶ δημοσιεύεται ὁ σχετικὸς νόμος.

— Ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν μαθημάτων τῶν σχολείων τῆς μέσης Ἐκπαιδεύσεως Ἀθηνῶν-Πειραιῶς καὶ περιχώρων σεπτῇ ἐντολῇ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κληρικοὶ θεολόγοι τῆς Ἱερῶν Ἀρχιεπισκοπῆς μετέβησαν κατὰ τὰς ἀρχὰς μεσοῦντος μηνὸς καὶ ἐτέλεσαν ἀγίασμον μετὰ σχετικῆς ὁμιλίας εἰς ἅπαντα τὰ Γυμνάσια ἀρρένων καὶ θηλέων Ἀθηνῶν-Πειραιῶς καὶ προσείων, εἰς τὰς Ἐμπορικὰς Σχολὰς καὶ εἰς τὰ Κολλέγια. Ἐγένοντο ἐν συνόλῳ 46 ὁμιλίαι. Τόσον οἱ διδάσκοντες, ὅσον καὶ οἱ μαθηταί, παρηκολούθησαν μετὰ ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος καὶ τοὺς ἀγίασμούς καὶ τὰς ὁμιλίας. Οἱ πανοσιολ. ὁμιληταὶ ἀπηύθυναν λόγους προτρεπτικοὺς εἰς τὴν μαθητιῶσαν νεολαίαν, διαβίβασαντες ἅμα εἰς τε τοὺς διδάσκοντας καὶ τοὺς διδασκόμενους τὰς εὐχὰς καὶ τὰς εὐλογίας τοῦ Μακαριωτάτου εἰς ἐνίσχυσιν αὐτῶν ἐν τῷ ἔργῳ τῆς μορφώσεως τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν καὶ εἰς φωτισμὸν καὶ προκοπὴν τῶν διδασκόμενων ἐν τῷ βίῳ τῆς ἀρετῆς.

— Τῇ 9ῃ Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. ἤρχισαν ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς Ἀγιοτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν αἱ ἐγγραφαὶ καὶ τὰ μαθήματα τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Κατηχ. Σχολείων. Εὐθύς δὲ ἀπὸ τῆς πρώτης Κυριακῆς παρετηρήθη μεγίστη συρροὴ μαθητῶν καὶ μαθητριῶν, οἵτινες μὲ ἐνθουσιασμὸν σπεύδουν νὰ καταταγῶσι εἰς τὰς τάξεις τῆς Κατηχουμένης νεότητος.

— Καθ' ἃ πρό τινος ἐτηλεγραφήθη ἐκ Μοντρέαλ τοῦ Καναδά, ὅ ἐκεῖ ἕλλην πρεσβευτῆς κ. Κ. Σακελλαρόπουλος ἀπεκάλυψε τῇ 5 μεσοῦντος κατὰ τελετὴν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Μὰκ Τζιλ τὴν ἦν ὁ ἀείμνηστος Ἀρχιεπίσκοπος Δαμασκηνὸς εἶχε πρὸς αὐτὸ προσφέρει ἱερὰν εἰκόνα.

Ε Π Α Ρ Χ Ι Α Ι

Μητρόπολις Ναυπακτίας-Ευρυτανίας

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ναυπακτίας κ. Χριστοφόρος, λαβὼν ἀφορμὴν ἐκ τῆς ἐνάρξεως τοῦ ἐπαναπατρισμοῦ τοῦ ποιμνίου ἐκ τῆς ὑπὸ δυσμενεστάτας συνθήκας προσφυγίας, ἀπέλυσε πρὸς τὸν ἱερὸν κλῆρον τῆς ἐπαρχίας του Ἐγκύκλιον, δι' ἧς, διετραγῶδων τὰ ἄπερ ὑπέστησαν ἐκ τῆς ξενοκινήτου ἀνταρσίας δεινὰ τὰ 9)10 τῶν κατοίκων τῆς, βαθεῖαν ἐκφράζει τὴν χαρὰν του ἐπὶ τῇ εἰς τὰς ἐστίαις των ἐπανόδῳ. Ἐκφράζων δὲ τὴν εὐχὴν, ὅπως αἱ ἀρμόδιαι ἀρχαὶ μεριμνήσωσιν ὡς τάχιστα περὶ θεραπείας τῶν ἀναγκῶν τῶν ἐπαναπατριζομένων εἰς τὰ πατρώα ἐδάφη, ὅπου «δὲν ἔμεινε σχεδὸν τίποτε τὸ θρητικὸν αὐτοῖς, τῶν πάντων στερούμενοι, «δὲν πρόκειται ἐπιστρέφοντες νὰ εὕρουν τίποτε», ἵνα ὁ ἐπαναπατρισμός ἀποβῇ ὀριστικὸς καὶ μόνιμος, ἰδιαίτερον αἰ-

σθάνεται ἐνθουσιασμὸν βλέπων ἐπανερχόμενον ἐκ τῶν πρώτων τὸν ἱερὸν τῆς ἐπαρχίας κλῆρον εἰς τὰς ἐνορίας του πρὸς ἀνάληψιν τῶν ἱερατικῶν του καθηκόντων, ἀπευθύνει πρὸς αὐτὸν τὸν πατρικὸν αὐτοῦ ἄσπασμόν καὶ τονίζει ὅτι, πλην τούτων, ὁ ἱερὸς Κλῆρος ἔχει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ πρωτοστατήσῃ εἰς τὴν διαπίστωσιν τῶν ἐν τῇ ἐνορίᾳ ἐκάστου γενομένων καταστροφῶν, τῶν ἐλλείψεων καὶ τῶν ἀναγκῶν, ἀνὰ τρίμηνον δὲ ὑποβάλλῃ εἰς τὴν Μητρόπολιν ἔκθεσιν περὶ τῶν δεόντων γενέσθαι, παραμυθῶν, νοουθετῶν καὶ βοηθῶν τοὺς ἐνορίτας καὶ παντοιοτρόπως συντελῶν εἰς τὴν ταχείαν ἀνασυγκρότησιν.

Μητρόπολις Σιδηροκάστρου

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σιδηροκάστρου κ. Βασίλειος ἐν τῇ πατρικῇ αὐτοῦ μερίμνῃ πρὸς πνευματικὴν διαφώτισιν καὶ ἠθικὴν ἐνίσχυσιν τοῦ πολυπαθοῦς αὐτοῦ ποιμνίου κατήρτισεν «Ἐπιτροπὴν πνευματικῆς διαφώτισεως», ἣτις συνοδευομένη ὑπὸ ἀξιωματικοῦ καὶ περιεργουμένη διὰ στρατιωτικῶν αὐτοκινήτων κατὰ πάσαν Κυριακὴν καὶ ἑορτὴν τὰ χωρία τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ, διαφωτίζει τὸν λαὸν ἐπὶ τῆς παρουσίας καταστάσεως, ἐνίσχυει δ' οὕτω τὸ θρησκευτικὸν καὶ τὸ ἔθνικόν φρόνημα αὐτοῦ.

Τὴν Ἐπιτροπὴν ἀκολουθεῖ καὶ δμίλος προσκόπων ἀμφοτέρων τῶν φύλων ψάλλον διάφορα ἐπικαιρα ἄσματα, δι' ὧν ἐπιρρωννύει τὸ φρόνημα τῆς νεολαίας τῶν χωρίων.

Μητρόπολις Κορινθίας.

Ἐπὶ τῷ νικηφόρῳ τερματισμῷ τοῦ τόσον χρονίσαντος κατὰ τῶν συμμοριτῶν ἔθνικου ἀγώνος ἡ Α. Σ. ὁ Μητροπολίτης κ. Μιχαὴλ δι' ἐγκυκλίου αὐτοῦ πρὸς τὸ ποιμνίον του ὑπομνησκει ὅτι, μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν ἀγωνιστῶν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος τῶν ἀπόκειται νὰ ἐκπληρώσωμεν καὶ ἡμεῖς τὸ ἰδικόν μας καθήκον, κερδαίνοντες οὕτω τὴν εἰρήνην ὡς καὶ τὰ ἀγωνισθέντα τέκνα τοῦ λαοῦ ἐκέρδισαν τὸν πόλεμον μὲ θυσίαν καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς των. Μόνον οὕτω θὰ ἀξιολογήσωμεν τὰς θυσίας ἐκείνων. Τοῦτο δὲ θὰ ἐπιτύχωμεν ἐάν γίνωμεν πνευματικοί, συνειδητοποιούντες τὴν πνευματικὴν τοῦ Χριστοῦ θρησκείαν, ταυτίζοντες δηλ. αὐτὴν μὲ τὴν καθημερινὴν μας ζωὴν. Ὁ περιφρονῶν τὰς ὑψίστας πνευματικὰς ἀξίας τῆς ἀγίας ἡμῶν θρησκείας, ὑπὲρ τῶν ὁποίων ἐπολέμησαν οἱ εὐσεβεῖς μαχηταί, ὑβρίζει—λέγει ἡ Α. Σ.—τὴν μνήμην τῶν ὑπὲρ αὐτῶν θυσιασθέντων τέκνων τῆς πατρίδος, προδίδουν τὴν πατρίδα καὶ ἀποδεικνύονται ἀνάξιοι τῶν θυσιῶν των. Ἰδίως ἡ Α. Σ. ἐφιστᾷ τὴν προσοχὴν τῶν πιστῶν του εἰς τοὺς διὰγοντας ζωὴν ὕλιστικὴν καὶ ἀκόλαστον, διότι αὕτη κυρίας εἶνε ἡ ὑποσκάπτουσα τὰ θεμέλια τῶν ἀτόμων καὶ τῆς κοινωνίας ὅθεν καὶ ἀποτελεῖ τὸν μέγιστον τῆς Ἑλλάδος ἔχθρον. «Αὐτὴν ἐνθαρρύνει καὶ ἐπιστρατεύει ὁ κομμουνισμὸς πολὺ πρὶν ἀνέλθῃ εἰς τὰ ὄρη διὰ νὰ προδώσῃ καὶ σκλαβώσῃ τὴν Ἑλλάδα» εἰς αὐτὴν ἠθέλησε νὰ παραδώσῃ καὶ βυθίσῃ καὶ τὴν νεολαίαν, διότι ἐγνώριζεν ὅτι μὲ τὴν ἀκολασίαν τοῦ σώματος σβύνει τὸ πνεῦμα εἰς τὸν ἄνθρωπον, πνίγεται ἡ ψυχὴ του, ἀποκηνοῦται τὸ ἄτομον καὶ εἶνε πρόθυμον καὶ ἔτοιμον τὰ πάντα νὰ προδώσῃ.»

Μητρόπολις Σύρου, Τήνου, Ἄνδρου, Κέας καὶ Μήλου.

Ἡ Α. Σ. ὁ Μητροπολίτης Σύρου κλ. κ. Φιλάρετος, μετὰ τὴν πανήγυριν τῆς Τήνου (τῆς 15 Αὐγ.) συνεχίσας τὴν ἀνὰ τὰς νήσους τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ ποιμαντορικὴν περιοδείαν, ἐπεσκέφθη κατὰ σειράν τὴν Μύκονον, τὴν Μήλον, τὴν Κίμωλον, τὴν Σίφνον, τὴν Φολέγανδρον καὶ τὴν Σίκινον, κατὰ παράκλησιν δὲ τοῦ ἀσθενούντος Μητροπολίτου Θήρας τὴν Ἴον καὶ τὴν Θήραν. Πανταχοῦ οἱ εὐσεβεῖς πληθυσμοὶ τῶν νήσων ὑπεδέχθησαν τὴν Α. Σ. μετ' ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἐνδείξεων βαθείας εὐλαβείας, ἀθροοὶ δὲ κατὰ χιλιάδας συνέρρεον ἐκ πάντων τῶν χωρίων τῶν νήσων εἰς τὰς ὑπὸ τῆς Α. Σ. τελεσθείσας

Ιεράς λειτουργίας καὶ ἀπλήστως ἠκροῶντο τῶν ἐν πυκναῖς ὁμιλίαις ποιμαντορικῶν διδαγμάτων του. Εἰδικοί πανηγυρισμοὶ ἐτελέσθησαν ἐν τῇ ἑορταζούσῃ μονῇ τῆς Τουρλιανῆς τῆς Μυκόνου καὶ τῶ ἐν Δελαγράφῳ ναῶ τοῦ Ἱ. Προδρόμου τῆς Σύρου καὶ τῶ μητροπολιτικῷ ναῶ τῆς Μήλου. Ἐν τῇ τελευταίᾳ ἡ Α. Σ. ἐτέλεσε μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν ψυχῶν τῶν ὑπὸ τῶν γερμανῶν ἐκτελεσθέντων καὶ ὑπὲρ τῶν ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος πεσόντων μηλίων, ἐν Κιμῶλι δὲ προέστη μνημοσύνου ὑπὲρ τῶν ἐν τοῖς πατριωτικοῖς ἀγῶσι πεσόντων κιμωλίων, ὡς καὶ ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων ἱερέων τῆς νήσου, ἰδίας δὲ τελετῆς ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς κωμοπόλεως ὑπὲρ τοῦ μέλους τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας Οἰκονόμου Ἀντωνίου Β. Σάρδη, καθ' ἣν συνεκίνησε τὰ πλήθη ὁμιλήσας περὶ τῶν κατὰ τοὺς ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος ἀγῶνᾶς μεγίστων ὑπηρεσιῶν καὶ θυσιῶν τῆς Ἐκκλησίας. Περὶ τοῦ φιλικοῦ τούτου Κιμωλίου κληρικοῦ ὠμίλησε καὶ ὁ συνοδεύων τὸν Σεβ. Μητροπολίτην κιμῶλιος πρεσβύτερος Ἰωάννης Ράμφος, ἀναπτύξας τὸ ἔργον τῶν Φιλικῶν καὶ ἰδιαίτερος τοῦ φιλικοῦ Σάρδη, τὸ ὄνομα τοῦ ὁποῦο ἐδόθη εἰς τὴν πλατείαν, ἀποκαλυφθείσης καὶ πρὸς τοῦτο ἐντειχισθείσης εἰδικῆς πλακός. Ἐν Σίφνῳ ἡ Α. Σ. ἐτέλεσε, πρὸς τοῖς ἄλλοις, καὶ ἐν τῇ Μονῇ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου (Μογγοῦ) Ἱερουργίαν μετὰ μνημοσύνου ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήτου σιφνίου Μεσοσηνίας Πολυκάρπου. Βαθεῖα ὑπῆρξεν ἡ συγκίνησις πάντων τῶν νησιωτῶν ἐκ τῆς τῶσον παραμυθητικῆς καὶ διδακτικῆς ταύτης ἐπισκέψεως τοῦ ποιμενάρχου τῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΠΟΛΕΩΣ

Κατ' εἰδήσεις ἐκ ΚΠόλεως, ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐξέλεξεν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀμερικῆς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Κορινθίας κ. Μιχαήλ.

—Καθ' ἣ ἠγγέλθη ἐκ ΚΠόλεως, τῇ προπαραελθούσῃ Παρασκευῇ (7) προεξάρχοντος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀθηνᾶγορα ἐκκεδέθη ὁ πρὸς Κύριον τῇ 4 μεσοῦντος μετὰστᾶς Μητροπολίτης Ρόδου Τιμόθεος καὶ ἐνεταφιάσθη εἰς τὸ Βαλουκλή.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ

Περὶ τὰ μέσα τοῦ παρελθόντος ἔτους τὸ Πατριαρχεῖον Μόσχας παρέδωκεν εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Ἀντιοχείας ὡς Μετόχιον αὐτοῦ δύο ἐν Μόσχᾳ ναοὺς ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ καὶ ἁγ. Θεοδώρου τοῦ Στρατηλάτου μετὰ συναφοῦς οἰκήματος διὰ τὸν προϊστάμενον τοῦ Μετοχίου Ἀρχιμ. Βασίλειον Σαμάχα.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Ἀναγινώσκωμεν ἐν τῷ ἐπίσημῳ «Περιοδικῷ τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας» (ἀριθ. 3) ὅτι, καθ' ἣ ἀναγράφει τὸ ἐπίσημον ὄργανον τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας «Ἐκκλησιαστικὸς Κήρυξ», ἡ Ἱ. Σύνοδος αὐτῆς, λαβούσα ὑπ' ὄψιν τὴν «βαρείαν κατάστασιν τῆς υγείας τοῦ Ἐξάρχου ὡς καὶ ἄλλας τινὰς σκέψεις καθαρῶς ἐκκλησιαστικοῦ χαρακτήρος» ἀπεδέχθη ὁμοφώνως ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς 8 Σεπτ. 1948 τὴν παραίτησιν αὐτοῦ καὶ ἀπήλλαξεν αὐτὸν τοῦ ἀξιώματος τοῦ βουλγάρου Ἐξάρχου καὶ Μητροπολίτου Σόφιας.

Τοποτηρητῆς-Πρόεδρος τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ Τοποτηρητῆς τῆς Μητροπόλεως Σόφιας ἀνεδείχθη τὸ ἀρχαιότερον συνοδικὸν μέλος, ὁ Μητροπολίτης Δωροστόλου καὶ Τσερβένσκη Μιχαήλ.

Σήμερον τῆς ὀρθοδόξου Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας προσωρινὸς ἡγέτης εἶνε ὁ Μητροπολίτης Βρατσάνσκη Παΐσιος, ἐκλεγείς πρόεδρος τῆς Ἱ. Συνόδου ἀπὸ τοῦ 1949.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Κατὰ τὸ ἐπίσημον περιοδικὸν τοῦ ρωσικοῦ Πατριαρχείου, τῇ 22 Ἰουνίου 1948 ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς ρωσικῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας παρεχώρησε δικαιώματα αὐτοκεφάλου εἰς τὴν ἐν Πολωνίᾳ ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, τὸ

δὲ σχετικὸν ἔγγραφο ἀπεστάλη πρὸς τὸν πρόεδρον τῆς προσωρινῆς διοικήσεως αὐτῆν Ἐπιτροπῆς Ἀρχιεπισκοπῶν Μπυλοστόσκιη καὶ Μπέλσκιη Τιμόθεον, ὅστις καὶ δι' ἐπιστολῆς πρὸς τὸν Μακαρ. Πατριάρχην Μόσχας ἐξέφρασε τὴν βαθεῖαν εὐγνωμοσύνην τῆς ἐν Πολωνίᾳ ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὡς καὶ τὴν ἀκράδαντόν του πεποιθήσιν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία αὕτη ἐν στενῇ ἀδελφικῇ κοινωνίᾳ μετὰ τῆς ρωσικῆς Ἐκκλησίας θὰ δυνηθῆ νὰ εἰσφέρῃ «τὴν κατὰ δύναμιν συμβολὴν αὐτῆς εἰς τὸ σωτήριον ἔργον τῆς ἐγκαθιδρύσεως τῆς εἰρήνης, τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τῆς δικαιοσύνης ἐπὶ τῆς γῆς».

ΡΩΜΑΪΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Παρισίων ὅτι ἐπὶ τῷ προσφάτῳ θανάτῳ τοῦ διαπρεποῦς Ἀρχιεπισκόπου Παρισίων καρδινάλιου Suhard ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Παρισίων ἀναγγέλλασα ἐπίσημως τὸ θλιβερὸν γεγονός πρὸς τὸν προϊστάμενον τοῦ αὐτόθι ὀρθοδόξου ἐλληνικοῦ ναοῦ τοῦ ἁγ. Στεφάνου πανσοσιολογ. Ἀρχιμ. κ. Παρθένιον Πολάκη προσεκάλεσεν αὐτὸν ὅπως παραστῆ εἰς τὴν κηδεῖαν. Αὕτη ἐτελέσθη ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῶ τῆς Notre Dame, ἐδόθη δὲ αὐτῷ τιμητικὴ θέσις μετὰ τῶν ἐπισκόπων τῆς Γαλλίας, ὡς καὶ κατὰ τὸ μετὰ τὴν κηδεῖαν παρατεθὲν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ Lutetia πρόγευμα. Πρὸς τὸν Τοποτηρητὴν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς—Vicaire Capitulaire de Paris—ὁ Ἀρχιμανδρίτης ἐξέφρασε τηλεγραφικῶς τὰ συλλυπητήριά του, ἐξαίρων ἅμα τὴν ἦν διὰ τοῦ θανάτου τοῦ ἐπιφανοῦς ἱεράρχου ὄψιστατο ἡ Γαλλία ἀπώλειαν.

Ὁ νέος Ἀρχιεπίσκοπος Παρισίων τέως Ἀρχιεπ. Bourdeaux Σεβ. Felin, ἅμα τῇ ἐκλογῇ του διελθὼν διὰ τῆς κατοικίας τοῦ Ἀρχιμανδρίτου, κατέλιπεν ἐπισκεπτήριον, μεθ' ὃ διεβίβασε πρὸς αὐτὸν ἐπίσημον πρόσκλησιν ὅπως παραστῆ κατὰ τὴν ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῶ τελεσθησομένην τῇ 8 μεσοῦντος ἐνθρόνισιν αὐτοῦ. Ἐπὶ τούτῳ ὁ Ἕλλην Ἀρχιμανδρίτης διὰ τηλεγραφήματος αὐτοῦ ἐξέφρασε τὴν χαρὰν του ἐπὶ τῇ ἀναρρῆσει τοῦ Σεβ. Felin εἰς τὴν ἐνδοξὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Παρισίων, ἅμα δὲ καὶ τὴν βεβαίωσιν ὅτι ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ ἡ Ἐκκλησία τῆς Γαλλίας εὐρίσκει τὸν ἀγαθὸν καὶ ἔμπειρον Ποιμένα, τὸν γινώσκοντα νὰ ὀδηγῆ τὰ πρόβατά του εἰς νομάς σωτηρίας καὶ ὀλοφύχως εὐαγγελιζόμενον τὴν νερῆν τῶ Θεοῦ τῆς ἀγάπης εἰς τε τοὺς ἐγγύς καὶ τοὺς μακρὰν.

Ὁ ἐκλιπὼν Ἀρχιεπίσκοπος Suhard ἐν τῇ κατὰ τὸ 1947 ἀπολυθείσῃ πολυκρότῳ ἐγκυκλίῳ τοῦ «Esson ou déclin de l' Eglise» οὐδόλως ἐδίστασε νὰ εἴπῃ ἀληθείας τινὰς περὶ τῆς σημασίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐν τῇ ἐδραϊώσει τῆς χριστιανικῆς πίστεως.

Σημειοῦται, ὅτι οὐδέποτε ἔως τοῦδε ἐν οὐδεμίᾳ περιπτώσει Ἀρχιεπίσκοπος Παρισίων προέβη ἐν Παρισίοις εἰς παρόμοιον δι' Ἕλληνα ὀρθόδοξον καὶ δι' κατωτέρου ἱερατικοῦ βαθμοῦ κληρικοῦ.

—Οἱ ρωμαιοκαθολικοὶ ἐν Τσεχοσλοβακίᾳ Ἐπίσκοποι ἀνεκοίνωσαν ὅτι προέτειναν εἰς τὴν κομμουνιστικὴν τῆς χώρας κυβέρνησιν, σχέδιον εἰρηνεύσεως μετ' αὐτῆς περιλαμβάνον ἐπτά ὄρους, ὡς καὶ κατάλογον αἰτημάτων καὶ διαμαρτυριῶν μετὰ προειδοποιήσεως ὅτι ἡ εἰρηνεύσις θὰ ἀπέβαινε δυσχερὴς ἂν ἡ κυβέρνησις ἠθέλην ἐγκρίνει νόμους, τοὺς ὁποίους δὲν θὰ παρεδέχετο ὁ Κληρικός. Οἱ ὄροι οὗτοι περιελάμβανον ἀπόδοσιν τῆς ἐλευθερίας εἰς τὸν Δεᾶ Βεραν, διαμαρτυρίαν κατὰ τῆς κυβερνητικῆς πληρεξουσιότητος διορισμοῦ εἰς τὰ ἐπισκοπικὰ κοινοιστόρια καὶ τὰ γραφεῖα, ἀξίωσιν ἐλευθερίας τοῦ ρωμαιοκαθολικοῦ τύπου, ἄρνησιν ἐλέγχου τῶν ἐκκλησιῶν, διαμαρτυρίαν διὰ τὰς κατὰ τῶν ἐπισκόπων καὶ τοῦ κλήρου ὕβριστικὰς ἐκφράσεις κλ. Οἱ Ἐπίσκοποι διασαφίζουν ὅτι ἡ ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία οὐδαμῶς ἐξυπηρετεῖ τὴν κεφαλαιοκρατίαν, πιστεύει ὅμως εἰς τὸ δίκαιον τῆς ἰδιοκτησίας ὡς τὴν φυσικὴν βάσιν τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας, δριμύτατα δὲ διαμαρτύρονται διὰ τὴν κατὰ τῶν ἱερέων κατηγορίαν ὅτι εἶναι προδότες. «Ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ—λέγουσιν οἱ Ἐπίσκοποι—ἡ Ἐκκλη-

σία τυγχάνει ανεγνωρισμένη ὑπὸ τοῦ Κράτους, ἡ πλειονότης δὲ τοῦ πληθυσμοῦ ἀνήκουσιν εἰς τὴν καθολικὴν Ἐκκλησίαν. Ἐκαστος τῶν πιστῶν ἀποτελεῖ ἐκούσιον αὐτῆς μέλος, ἡ δ' Ἐκκλησία ἔχει πᾶν δικαίωμα ἄποκλείει οἰονδήποτε ἐξ αὐτῶν δὲν ἀσπάζεται τὴν διδασκαλίαν τῆς καὶ διαταράττει τὴν ἐκκλησιαστικὴν πειθαρχίαν. Ἡ Ἐκκλησία εἰς οὐδένα ἐπιβάλλει διὰ τῆς βίας τὴν διδασκαλίαν τῆς... Οἱ Ἐπίσκοποι ἐν τέλει δηλοῦν ὅτι προθύμως δέχονται νὰ διαπραγματευθῶν ἐπὶ τῷ τέλει νὰ ἐξασφαλισθῇ δικαία λύσις τῶν μετὰ τοῦ Κράτους σχέσεων τῶν ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ ἐξασφαλισθῇ ὁ σεβασμὸς τῆς ἐλευθερίας τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ πραγματικὴ ἐκτέλεσις τῶν κοινῶς ἀποφασισθησομένων.

Νεώτερα ἐν τῷ τοῦτοις πληροφορία ἐκ Πράγας ἀναφέρουσιν ὅτι ἡ κομμουνιστικὴ κυβέρνησις κατῳρθωσέ νὰ πείσῃ ἱερεῖς τινὰς νὰ ὑπογράψωσιν ἔγκρισιν τῶν περὶ Ἐκκλησίας ἀποφάσεων τῆς, τὴν ὅποιαν ὅμως ἡ Ἐκκλησία ἐχαρακτήρισε προδοσίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Δυνάμει τοῦ νέου νόμου πᾶσαι αἱ ἐν τῇ χώρᾳ ἐκκλησίαι συμμορφοῦνται πρὸς τὰς ἀξιώσεις τοῦ κράτους, οἱ ἱερεῖς θὰ μισθοδοτοῦνται ὑπὸ τούτου ὡς δημόσιοι ὑπάλληλοι, τὸ κράτος θὰ ἐλέγξῃ τοὺς διορισμοὺς τῶν κληρικῶν, θὰ διευθύνῃ τὰς περιουσίας τῆς ἐκκλησίας καὶ θὰ ἐποπτεύῃ τὰς ἱερατικὰς σχολὰς. Μήνυμα εἰδικὸν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Μπερὰν ἐπικρίνει διμῶς τὸν νόμον ὡς ἀντικοινωνικὸν καὶ ἄδικον καὶ εἰσηγείται μὴ συμμόρφωσιν τοῦ κλήρου πρὸς τὰς διατάξεις του. Αἱ εἰδήσεις προσθέτουσιν, ὅτι ὁ ἐν Πράγαις ἐκπρόσωπος τοῦ Πατριάρχου Μόσχας ἀνεκοίνωσεν ὅτι ἐγκρίνει τὰ σχέδια τῆς τσεχοσλοβακικῆς κυβερνήσεως περὶ ἐπιβολῆς ἐλέγχου ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Κατὰ τὴν Ἐπετηρίδα τῶν ἀμερικανικῶν ἐκκλησιῶν τῆς Ἀμερικῆς τοῦ ἔτους 1949, ὁ ὄλος ἀριθμὸς τῶν μελῶν αὐτῶν ἀνέρχεται εἰς 71.000.000. Τούτων 45.000.000 εἶναι διαμαρτυρούμενοι ἀνήκοντες εἰς 250 θρησκευτικὰς ὀργανώσεις, 25.000.000 ῥωμαιοκαθολικοὶ καὶ 1.000.000 ὀρθόδοξοι. Τὰ 80% πάντων τῶν προτεσταντῶν κατανέμονται εἰς 9 θρησκευτικὰς κοινότητες, ἧτοι τοὺς μεθοδιστὰς, βαπτιστὰς, λουθηρανούς, πρεσβυτεριανούς, μεταρρυθμιστὰς, μαθητὰς τοῦ Χριστοῦ, ἐπισκοπελιανούς, κογκρεσιοναλιστὰς καὶ τῶν ἠνωμένων εὐαγγελικῶν ἀδελφῶν. Ἡ τῷ αὐτῇ θρησκευτικῇ κατάταξι τῶν πιστῶν ἐν ταῖς ἠνωμέναις Πολιτεῖαις προέρχεται, κατὰ τὸν Δρα Samuel McCrea Cavert, κυρίως ἐκ τῆς ποιικιλίας τοῦ πληθυσμοῦ καὶ τῆς ἐννοίας, τὴν ὅποιαν ἕκαστοι δ.άδεις ἀποδίδουν εἰς τὴν θρησκευτικὴν ἐλευθερίαν. Καθ' ἃ γνωματεύει ὁ αὐτὸς Cavert, αἱ διάφοροι ἐκ τοῦ παλαιοῦ κόμπου μεταναστεύσεις συναπεκόμισαν διαφορότητα θρησκευτικῶν παραδόσεων πᾶσαι αἱ ἐκκλησίαι καὶ οἱ διάφοροι ἐν Εὐρώπῃ θρησκευτικοὶ κλάδοι ἐνεκλιματίσθησαν ἐν τῷ αὐτῷ ἐδάφει.

ΕΒΡΑΙΟΙ

Τὸ Δελτίον τῆς ἐν Γενεύῃ Οἰκουμενικῆς ὑπηρεσίας τύπου ἀναγράφει ὅτι ὁ πρόεδρος τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ κράτους Δρ Weizmann προσεκάλεσε τοὺς δύο ἀρχιραββίνους τοῦ Ἰσραήλ «νὰ ἀνασυστήσωσιν τὴν τῶν ἀρχαίων ἔβραϊων προφητῶν παράδοσιν τῆς ἐλευθερίας καὶ δημοσίας κριτικῆς τῆς κυβερνήσεως καὶ τοῦ προέδρου, ἂν τοῦτο θεωροῦν ἀναγκαῖον».

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

Γεωργίου Λαδᾶ Ὁ «Συλλέκτης», περιοδικὸν ἱστορίας, βιβλιολογίας, καλλιτεχνίας.

Εἰς τὸ ἀπὸ τοῦ 1947 ἐκδιδόμενον καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον ὑπ' αὐτοῦ συντασσόμενον περιοδικὸν ὁ «Συλλέκτης», ἐδημοσιεύθησαν καὶ ἀνετυπώθησαν εἰς ἴδια τεύχη διάφοροι ἀξιολογώμεται μελέται τοῦ κ. Λαδᾶ, ἀναφερόμεναι εἰς θέματα πολλοῦ ἐνδιαφέροντος διὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν φι-

λολογίαν, καὶ πλουτιζόμεναι μὲ σχετικὴν εἰκονογράφειαν. Τῷ αὐτῷ μελέται εἶναι αἱ ἑξῆς:

1) «Ὁ ἅγιος Ἡλίας τοῦ Σταροπαζάρου, ὁ ἅγιος Λεόντιος ὁ ἀθηναῖος καὶ ἡ Madonna Catalana» (1947). Εἰς τὴν μελέτην τοῦ ταύτην ὁ συγγραφεὺς πραγματεύεται περὶ τῆς κατὰ τὴν βόρειον πλευρὰν τῆς παρὰ τὴν πύλιν τῆς Ἀγορᾶς ἐκκλησίας τῶν Ταξιαρχῶν, ἧτις κατεδαφίσθη κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς βασιλείας τοῦ Ὀθωνος. Ἡ ἐκκλησία αὕτη ἐτιμᾶτο ἀρχῆθεν, ἧτοι ἀπὸ τοῦ δεκάτου ἢ ἐνδεκάτου πιθανῶς αἰῶνος, ἐπ' ὄνοματι τοῦ ἁγίου Λεοντίου (καὶ ὄχι, ὡς ἐπιστεῦετο τοῦ προφήτου Ἡλία), οὕτινος ἐκθέτει τὰ τοῦ βίου, ἐπὶ τῇ βάσει βιβλίου εἰς τουρκικὴν μετάφρασιν δι' ἑλληνικῶν χαρακτήρων. Εἶτα ἐξετάζει τὰ τῆς ἐντός τοῦ ναοῦ τούτου τοιχογραφίας τῆς βρεφοκρατούσης Θεοτόκου.

2) «Ὁ Μητροπολίτης Ναυπάκτου καὶ Ἄρτης Νεόφυτος Μαυρομάτης» (1947). Μετὰ σύντομον βιογραφίαν τοῦ Νεοφύτου († 1740), ἐξετάζεται ἡ συγγραφικὴ του δρασις καὶ ἡ πολυτιμος συμβολὴ του πρὸς διάσασιν τῆς θρησκείας καὶ τοῦ ἐθνισμοῦ τῶν ἐλλήνων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

3) «Ἡ ἐν ἔτει 1716 α' ἔκδοσις τῶν Διδαχῶν καὶ πανηγυρικῶν λόγων τοῦ Ἡλία Μηνιάτη» (1947). Εἰς τὴν μελέτην ταύτην ὁ κ. Λαδᾶς δεικνύει ὅτι ἡ α' ἔκδοσις τῶν Διδαχῶν εἶναι τοῦ ἔτους 1716 (καὶ ὄχι ἡ τοῦ 1720), τῆς ὁποίας ἀντίτυπον σώζεται ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ Σπ. Λοβέρδου. Τῆς α' ταύτης ἐκδόσεως παρατίθεται ἀντίτυπον τοῦ ἐξωφύλλου, ὡς καὶ τῶν προσφωνητικῶν ἐπιστολῶν τοῦ Μηνιάτου καὶ τοῦ φιλέλληνος τυπογράφου.

Ἀξιόλογος εἶναι καὶ ἡ μελέτη τοῦ κ. Λαδᾶ «Βυζαντιναὶ ἐπὶ τοῦ Θησαυροῦ ἐπιγραφῶν ἀνέκδοτοι καὶ διορθώσεις εἰς τὰς ἤδη ἐκδιδόμενας» (1949).

A. Σ. Μ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Χρυσοστόμου Α. Παπαδοπούλου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, Ὁ ἅγιος Μελέτιος ὁ νέος. Ἐκδ. δευτέρη μετὰ προσθήκης τῆς Ἀκολουθίας τοῦ ἁγίου. Ἐπιμελεῖα Παναγιώτου Στυλ. Σπηλιοπούλου. Μετ' εἰκόνων καὶ προλόγου τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ κ. Γρηγορίου Παπαμυχαήλ. Ἀθῆναι 1949 (σ. 83).

Μητροπολίτου Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας Ἀγαθονίκου, Συμβολὴ εἰς τὴν Κατχητικὴν. Ἐκδοσις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ἀρθ. 22. Ἀθῆναι 1949 (σελ. 118).

Παναγιώτου Ν. Τρεμπέλα, Ἐκλογή ἐλληνικῆς ὀρθόδοξου ὕμνογραφίας. Ἐκδοσις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, ἀρθ. 20. Ἀθῆναι 1949 (σελ. 43+317).

Δημητρίου Σ. Μπαλάγου Ἀκαδημαϊκοῦ, καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Οἱ πατέρες καὶ συγγραφεῖς τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας. Εἰκόνες Φ. Κόντογλου. Ἐκδοσις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, ἀρθ. 14. Ἀθῆναι 1949 (σ. 167).

Γ. Ν. Θεοδωρακοπούλου τακτικοῦ Καθηγητοῦ τῆς Φιλοσοφίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν, Χριστιανικά καὶ φιλοσοφικά μελετήματα. Ἐκδοσις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, ἀρθ. 18. Ἀθῆναι 1949 (σελ. 147).

Κατχητικὰ βοηθήματα Ἀποστολικῆς Διακονίας:

Ἡ στολὴ τῆς ψυχῆς μας. Μαθήματα διὰ τὸν Α' κύκλον τοῦ Α' τμήματος τοῦ Ἀνωτέρου Κατχητικοῦ Σχολείου. Ἐκδοσις Ἀποστολικῆς Διακονίας, Ἀθῆναι 1949 (σελ. 289, μετ' ἀναλυτικοῦ διαγράμματος τῶν μαθημάτων ἐν τέλει).

Ἡ χριστιανικὴ κοσμοθεωρία. Μαθήματα διὰ τὸν Α' κύκλον τοῦ Β' τμήματος τοῦ Ἀνωτέρου Κατχητικοῦ

Σχολείου. Ἐκδοσις Ἀποστολικῆς Διακονίας. Ἀθήναι 1949 (σελ. 280, μετὰ παραρτήματος ἐν τέλει).

Ἰσραὶ μορφαὶ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Μαθήματα διὰ τὸν Α' κύκλον τοῦ Κατωτέρου Κατηχητικοῦ Σχολείου. Ἐκδοσις Ἀποστολικῆς Διακονίας. Ἀθήναι 1949 (σελ. 231).

Ἱστορίαι ἐκ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Μαθήματα διὰ τὸν Α' κύκλον τοῦ Στοιχειώδους Κατηχητικοῦ Σχολείου. Τεύχος Α'. Ἱστορίαι τῆς «Γενέσεως». Ἐκδοσις Ἀποστολικῆς Διακονίας. Ἀθήναι 1949 (σελ. 126).

Ἀνθρ. Ἰ. Κεραμίδα καθηγητοῦ τῆς Βαρβακείου προτύπου Σχολῆς, Οἱ νεοῦλλητες πολιτικοὶ ἐναντι τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἐκδοσις «Ἐνορίας». Ἀθήναι 1949 (σελ. 32).

Λάμπρου Ζαχαροῦ, Γιατί ὁ πόνος στὴ ζωὴ μας; Μετὰ προλόγου κ. *Β. Βέλλα* Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας. Ἐκδόσεις «Οἰκογενειακῆς Ζωῆς». Ἀθήναι 1949 (σ. 69).

Ἐκυκλοφόρησε τὸ 2ον τεύχος 1949 τῆς τετραμηνιαίας νομοκανονικῆς ἐπιθεωρήσεως «*ΑΡΧΕΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΚΑΙ ΚΑΝΟΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ*», περιέχον ὀλόκληρον τὴν πραγματείαν τοῦ Γεν. Διοικητοῦ τοῦ Ἁγίου Ὄρους κ. *Παν. Ἰ. Παναγιωτάκου* «*Ἡ Ὁργάνωσις τοῦ Μοναχ. Πολιτεύματος ἐν Ἁγίῳ Ὄρει Ἀθῶν*», ἥτις ἐρμηνεύει τὸ ἰσχύον αὐτόθι δίκαιον κατὰ τὸ Σύνταγμα, τὸν Κατ. Χάρτην τοῦ Ἁγίου Ὄρους καὶ τὸ Ν. Δ)μα τῆς 10/9/1926 ὄλων πρωτοτύπως καὶ διὰ πρώτην φοράν ἐν Ἑλλάδι. Περιέχεται ἐπίσης Χρονικὸν καὶ Βιβλιογραφικὸν Δελτίον.

Σπυρ. Ν. Δαγοπάτη Ἡ ἐπὶ τοῦ Ὄρους ὁμιλία. Ἐρμηνευτικὴ μελέτη. Ἐκδοτ. Οἶκος «Ἀστὴρ» Ἀλ. καὶ Ε. Παπαδημητρίου. Ἀθήναι 1949 (σελ. 190).

Δημ. Π. Μαντζουράνη Οἱ πρώτες ἐγκαταστάσεις τῶν ἑλλήνων στὴ Λέσβον. (Ἀπὸ τὴν ἱστορία τῆς Λέσβου). Μυτιλήνη, Τύποις «Ταχυδρόμου» 1949 (σελ. 46, μετὰ χάρτου τῆς Λέσβου εἰς τὸ τέλος).

Σοφοκλέους Δ. Δώλη, Αἱ θρησκευτικαὶ ἰδέαι τοῦ Νεοφύτου Δούκα. Διατριβὴ ἐπὶ διδακτορίᾳ ὑποβληθεῖσα εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Ἐθνικοῦ καὶ Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Νέα Ὑόρκη 1949 (σ. 223).

Sophocles D. Lolis, Ph. D., Professor of Athens College Athens, Greece, Neophytos Ducas. New York 1949 (σ. 9).

John A. Alexander Review of Sophocles D. Lolis The Religions Ideas of Neophytos Ducas. Ἀνατύπωσις ἐκ τοῦ «Emory University Quarterly» June 1949.

Ἐμμ. Γ. Καψαμπέλη, Στοχασμοὶ καὶ Ἐντυπώσεις. Ἀθήναι 1949 (σ. 83).

Ἀναμνηστικὸν τεύχος τῆς 40ετηρίδος τῆς ἀρχιερωσύνης τῆς Α. Θ. Μ. τοῦ Πάπα καὶ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας κ. Χριστοφόρου (1908-1948). Ἀλεξάνδρεια. Τυπογρ. «Ἀνατολή» 1949 (σελ. 175).

Rev. David Smith Καθηγητοῦ τῆς κριτικῆς καὶ ἐρμηνείας τῆς Κ. Διαθήκης ἐν τῷ Πρεσβυτεριανῷ Κολεγίῳ τῆς Βέλφαστ, Τὰ σεπτὰ καὶ σωτήρια πάθη καὶ ἡ λαμπροφόρος Ἀνάστασις τοῦ ὑπερυμνήτου Κυρίου καὶ Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Μετάφρασις Κωνσταντίνου Α. Βλάμου. Οἰκονόμου. Ἐκδοσις τοῦ Ἱερατικοῦ Συνδέσμου Θεσσαλονίκης. Τύποις Μ. Τριανταφύλλου. Θεσσαλονίκη 1949 (σ. 239).

Σώτου Γ. Κωντουριώτου καθηγητοῦ, τ. διευθυντοῦ ἑκκλησι. Γεωργικῆς Σχολῆς Πάρου, Τὰ Εὐαγγέλια. Α) Εὐαγγέλια Κυριακῶν καὶ ἑορτῶν. Β) Ἡ ἐπὶ τοῦ Ὄρους ὁμιλία. Ἀθήναι 1949 (σ. 132).

Δοξίμ. Χρυσοστόμου Θέμελη Πρωτοσυγγέλλου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Μεσσηνίας, Παναγία «Δινοῦς» Βόλος 1949 (σ. 8).

Ὁμιλεῖ τὸ μέτωπον, Ἀδελφότης Θεολόγων ἡ «Ζωή», Ἀθήναι 1949, (σελ. 204).

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΘΕΟΛΟΓΙΑ,,

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΤΡΙΜΗΝΟΝ
ΤΟΜΟΣ Κ' (1941-1949)

Διευθύνουσα Ἐπιτροπεία

† Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΣΠΥΡΙΔΩΝ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Μ. ΒΕΛΛΑΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΚΑΡΜΙΡΗΣ

Δι' ἐγγραφάς, ἐμβάσματα καὶ ἀποστολὴν πραγματειῶν :

Διεύθυνσιν «Θεολογίας»

Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν

Ὁδὸς Φιλοθέης 19, Ἀθήνας

Ἐτησίᾳ συνδρομῇ Ἑσωτερικοῦ διὰ τὸ ἔτος 1948
Δρχ. 40.000

» Ἑσωτερικοῦ Δολλάρ. 10

Διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι ὀρθοδόξους κληρικούς τοῦ κλίματος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τοὺς φοιτητὰς τῆς Θεολογίας Δρχ. 20.000

Εἰς τὸ Βιβλιογραφικὸν Δελτίον τῆς «Θεολογίας» δημοσιεύεται βραχεῖα περίληψις τοῦ περιεχομένου τῶν πρὸς αὐτὴν διαβιβαζομένων ἔργων. Εἰδικὴ δὲ Κριτικὴ διὰ τὰς εἰς διπλοῦν ἀποστελλομένας συγγραφάς.

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Αἰδσο. Κωνστ. Μπαρτζελιώτην Ἐπιτάλιον Ὀλυμπίας ἡ διευθύνσις σας ἐτακτοποιήθη.

Ἐπιστολαί, ἄρθρα, βιβλία, περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδες ἐπ' ἀνταλλαγῇ : Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς «Ἐκκλησίας» Ὁδὸς Μοσχονησιῶν 12Α, Ἀθήνας 8. Τηλέφ. 82-219.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἱ. Μητρόπολις Φλωρίνης, Ἀλμωπίας καὶ Ἑορδαίας

Χηρευούσης τῆς θέσεως τακτικοῦ ἐφημερίου τῆς ἐνορίας ἁγίου Γεωργίου τῆς πόλεως Φλωρίνης, προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν θέσιν ταύτην καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 47 τοῦ Α. Ν. 2200/1940 «περὶ ἱερῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων» ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἀρθροῦ 2 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 807/1945, ὀριζόμενα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως ἡμῶν τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 48 τοῦ Α. Ν. 2200 προβλεπόμενα πιστοποιητικὰ μετὰ τῆς σχετικῆς αἰτήσεως τῶν. Ἐν Ἀθήναις τῇ 10ῃ Ὀκτωβρίου 1949.
† Ὁ Φλωρίνης, Ἀλμωπίας καὶ Ἑορδαίας Β α σ ί λ ε ι ο ς

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,,

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΕΙΑ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΣΠΥΡΙΔΩΝ
† Ὁ Εὐάγγελος ΙΩΑΚΕΪΜ
† Ὁ Ζακύνθου ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου, Ἀκαδημαϊκός

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ : Π. Σ. ΜΑΝΩΛΕΪΣΗΣ

Τύποις «Φοῖνικος» Λεωνάτου 4